

660927 จุดสำคัญที่สุดในสังกรรมของพุทธคือสุข-ทุกข์ พุทธศาสนาตามภูมิ ราชธานีอโศก

<https://www.boonniyom.net/53554.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

https://docs.google.com/document/d/1FJFN9p6esRfMQSvTyaKj979CG5Zt4_X8/edit?usp=sharing&oid=101958567431106342434&rtpof=true&sd=true

ดาวนโหลดเสียงที่

<https://drive.google.com/file/d/1DB2wXgZzRkzlu5iK5Qug9LwtCE1dtNgu/view?usp=sharing>

และ

<https://podcasters.spotify.com/pod/show/dhamaporkru/episodes/660927-108-1---e29rk85>

ดูวิดีโอได้ที่

<https://www.facebook.com/100078722032092/videos/1027322601914457>

และ <https://youtu.be/w69jTnBQYmY>

มีซับ <https://youtu.be/kNdCtE3coaM>

สมณะเดินดิน... วันนี้วันพุธที่ 27 กันยายน 2566 ขึ้น 13 ค่ำ เดือน 10 ปีเถาะ ที่บวรราชธานีอโศก

ช่วงนี้บรรยากาศข่าวสังคม ตอนยุคกำนันนก ดูบ๊ีกโจ้กเขาเลยให้ เห็นว่าตำรวจตกเป็นทาสเป็นลูกน้องของกำนันนกกันไม่ใช่บ่อย เราดู บ๊ีกโจ้กเป็นวีรบุรุษ ไม่นาน ตอนนี้บ๊ีกโจ้กกลายเป็นจำเลยไปในตัว แล้ว สำนวนไทยชอบพูดว่าละเป็นโจ้ก อาจจะไม่ว่าก็ได้ ตอนนี้มี ทนายความ ฉายาเขา “ทนายความกระดุกเหล็ก” อาจจะเป็ช้กกระดุกเหล็กก็ได้ เขาก็อ่ากันอย่างนั้น เขาก็แจกันไปแจกันมา

คราวก่อนพ่อครูก็พูดให้พวกเราฟังว่า ตอนนีเรา มีนายกฯ ชื่อ เศรษฐา คำว่า เศรษฐา แปลว่าความเจริญ **ความเจริญก็มีทั้งความ เจริญจริงและความเจริญปลอม ความเจริญจริงคือ ความเจริญ ที่สังคมมีความเป็นอยู่กันโดยไม่ได้แย่ง ลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข ไม่ได้หลงในสิ่งเหล่านี้ แต่ว่าสังคมที่เป็นความเจริญ ปลอมก็จะหลงเงิน หลงอำนาจ-ลาก-ยศ ถ้าเจริญจริงก็ไม่ ได้คิดคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ แต่คิดถึงประโยชน์สุข คิดถึงงานเพื่อ ประชาชนเป็นหลัก**

ถ้าฟังธรรมจากพ่อครูมาตามลำดับ สังคมเรายุคนี้เป็นยุคที่เปิด ฟ้า เปิดดิน เปิดนรก เปิดสวรรค์ ให้เราเห็นสิ่งต่างๆได้ชัดเจน

อันนี้ดูเหมือนจริงแต่ก็ไม่จริงอีกแล้ว วันนี้ดูบ๊ีกโจ้กให้สัมภาษณ์ ที่เป็นสำนวนว่า ผมไม่ยากทุบหม้อข้าวตัวเอง ถ้าผมทุบหม้อข้าวตัวเองจะตายกันทั้งสำนักงานตำรวจแห่งชาตินั่นแหละ คือตอนนี้เขา ถูกแจเส้นทางการเงินที่เกี่ยวข้องกับบ่อนการพนัน แล้วเขาบอกว่า เขาเองทำงานสืบสวนมาตลอด และเขารู้ว่าเส้นทางเงินของใคร ต่อใคร เขามีข้อมูลมากมาย แต่ไม่อยากจะทำ เพราะกลัวน้องๆ เขา จะลำบากกัน แต่ก็พูดให้พวกพิธีกรก็บอกว่าบ๊ีกโจ้กเอาเลย มีอะไรก็ เปิดให้หมดแน่จริง

ทำให้เห็นว่า ใหญ่แค่ไหน เก่งแค่ไหน ก็อยู่กับความเจริญ
ปลอมๆ สุดท้ายพังแล้วก็แยกไม่ออก เอาตำรวจเก่าๆอย่าง
พลตำรวจเอกเสรีมาสัมภาษณ์ พังแล้วก็เหมือนกับแย่งกันไปแย่งกัน
มา มันเป็นการล้างแค้นกันไปกันมา ประชาชนเลยไม่รู้จะเอาอะไร
เป็นที่พึ่งหรือเป็นหลักได้เลย มีแต่ว่า ถ้าเอ็งแจ๋เข้า ชำก็จะแจ๋เอ็ง

ทำให้เห็นว่าสังคมที่ดูเหมือนจะเจริญ แต่ไม่ใช่เจริญจริง
ดูเหมือนมีลาภ มียศ มีอะไรยิ่งใหญ่หลายๆ แต่ก็ไม่ใช่ความยิ่งใหญ่ ไม่
ใช่ความเจริญที่แท้จริง เพราะว่าเบื้องหลังความเจริญเหล่านี้ คือมี
การต่อสู้ การไล่ล่า การชิงไหวชิงพริบ

เราดูสังคมตำรวจกับทหาร ทหารนี้มีกองกำลังมากกว่าตำรวจ
ตำรวจจะใหญ่กว่าทหารไม่ได้ แต่ดูทหารนิ่งกว่า และดูเป็นหลักให้
กับบ้านเมืองได้มากกว่า สิ่งหนึ่งที่เป็นความแตกต่างคือในสังคม
ทหารจะไม่มี การต่อสู้แย่งชิงไล่ล่า

สำนวนคุณเปลว สีเงินบอกว่า เสือไม่กินเนื้อเสือด้วยกัน แต่
วงการตำรวจที่ไล่ล่าหาเงินบ่อนเบี้ย ต้องหาเงินส่งให้เจ้านายกัน
ทั้งนั้น เพื่อจะได้ซื้อตำแหน่ง อย่างที่รู้ๆ กัน สังคมอย่างนี้จะเห็นได้
ว่า เป็นสังคมที่ไม่สามารถสงบสุขได้ ช่วยเหลือประชาชนไม่ได้

เหล่านี้ทำให้ได้เห็นที่พ่อครูพูดเอาไว้ชัดเจนว่า สังคมที่เจริญ
คือสังคมที่ไม่ได้ไปแย่ง ลาก แย่งยศ แต่เป็นสังคมที่คิดถึงประโยชน์
ของประชาชนเป็นหลัก

ซึ่งในวันที่ 13 ตุลาคมที่จะมาถึงนี้ รัฐบาลจะประกาศให้เป็น วัน
นวมินทรมหาราช พวกเราก็เห็นความสำคัญจะจัดโรงบุญ ซึ่งวัน
สำคัญนี้จะต่อกับวันงานเทศกาลกินเจออกโรงบุญของเรา ก็จะเปิด
ขายอาหารเจ ต่อไปถึงเทศกาลเจเลย

วันนี้ก็ได้ฟังธรรมโลกุตระจากพ่อครูกันต่อ ขออาราธนาพ่อครู
ครับ

อาหารจากเนื้อสัตว์เป็นบาปมิใช่บุญเลยในชีวิตสูตร

พ่อครูว่า... จะเป็นอาหารเจได้ก็ต้องมีพืช พืชพันธุ์ธัญญาหาร มี
พืชเป็นวัตถุดิบ เนื้อสัตว์เราไม่เกี่ยว เป็นพืช แม้แต่น้ำเค็ม น้ำหวาน
อะไรก็จากพืชทั้งนั้น เค็มก็ไม่มีน้ำเค็มจากบุญ น้ำเค็มจากปลาแดกก็
ไม่มี ถ้าปลาแดกของเราก็ปลาแดกแก้ว น้ำเค็มจากปลาแดกแก้ว

คือเราเป็นพวกมังสวิรัต หรือว่าเจบริสุทธิ์ พืชพันธุ์ธัญญาหารที่
เห็นๆ กันนี้(ที่หน้าเวที) ลองกองมาจากศิระะอโศก, กล้วยคาเวนดิชมา
จากสวนทำกิน ของพวกเรามี “สวนทำกิน” “สวนไม่ทำ..ไม่ได้กิน” ก็
มี “สวนทำกินจึงจะได้กิน” ก็มี พวกเราตั้งชื่อกันหลายสวนมาก นอก
นั้นก็ยังมีชื่อสวนอีกเยอะแยะ สวนมันเทศนี้จาก “สวน 204”

ก็มีอย่างนี้แหละ เรามีพืชพันธุ์ธัญญาหารกิน อาตมาว่า ทำให้
มันเป็นทีปรากฏให้ได้ว่าพืชพันธุ์ธัญญาหารนี้ มันจะเป็นธรรมาวุธที่
ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก จะเป็นธรรมาวุธที่ยิ่งใหญ่ ใครจะสร้างอาวุธให้
เก่งกาจสามารถพิเศษเลิศล้ำมีอำนาจทำลาย ได้ยอดเยี่ยมขนาด
ไหนก็ให้เขาทำไป มันเป็นเรื่องของกรรมบาป

อาตมาไม่ได้พูดเล่นหรือ อาตมาพูดจริง มันเป็นกรรม
อกุศลกรรมบาปที่เขาทำสิ่งเหล่านั้นมาเพื่อประหารชีวิต เพื่อทำลาย
ชีวิต แม้แต่ผู้ที่ไม่ได้ฆ่าโดยตรง แต่เป็นผู้สร้างมาก็ใช่แล้ว คนสร้าง
อาวุธเพื่อประหารคน เพื่อมาทำลาย มันก็ใช่แล้วบาป ไม่บาปไม่มี
การสร้างอาวุธมาประหารคน..ไม่บาปไม่มี เพราะความบาป ความเกิด
อกุศล มันเกิดจากเจตนา มโนสัญญาเจตนา ตั้งแต่ตัวเจตนาที่

พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าบาปและบุญนี้ จะเกิดบุญเป็นอันมาก ส่วนมากเป็นบาป

ท่านก็อธิบายใน ชีวกสูตร (พตปฎ.เล่ม ๑๓ "ชีวกสูตร" ข้อ ๖๐) ชัดเจนว่าบาปไม่ใช่บุญเลยเป็นอันมาก ก็คือบาปเป็นอันมากไม่ใช่บุญเลย ใน 5 ประการ ชีวกสูตร พูดแล้วพูดอีก ย้ำแล้วย้ำอีก ยากที่คนจะเข้าใจในความลึกซึ้งเป็นที่สุด เพราะว่ามันเป็นการอธิบายถึงชั้นเจตภูต ถึงชั้นปาณะ ถึงชั้นชีวะในระดับเจตภูต ในระดับปาณะ ยังไม่ถึงขั้นสัตตะ ในมโนสัจเจตนา มันละเอียดลออไปถึงขนาดนั้น

มันเป็นแต่เพียงจิตเริ่มต้นที่มีแนวโน้มไปในทางที่ โวโรเปตุง หรืออารภนติ เป็นไปในทางม่งร้าย ที่มันมีกระแสว่าจะไปม่งร้ายเริ่มต้นแล้ว อย่างชีวกสูตร 5 ข้อ

ชีวกสูตร

ทำบุญแต่ได้บาป ๕ ลำดับ (ย่อมประสมบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก)

1. ผู้หนึ่งกล่าวอย่างนี้ว่า “ท่านทั้งหลายจงไปนำสัตว์ชื่อโน้นมา” (อุทิส, อุทิสสะ คือ เจาะจงมุ่งหมายไปที่สัตว์ชื่อนั้น) อุทิสส ปาณ อารภนติ หรือ สัจจะ จะ ปาณัง ชีวิตา โวโรเปตุง (สัจจะ จะ ปาณัง ชีวิตา โวโรเปตา)

บอกชื่อสัตว์ ไปเอาสัตว์นั้นมา กล่าวชื่อสัตว์ ไปเอาสัตว์นั้นมา นี่เป็นตัวมีเจตนา สัจจะ จะ แล้ว หรือ อุทิสสะ แล้ว เป็นจิตอุทิสสะ เป็นจิตมีจิตมุ่งหมาย เจาะจงไปในตัวเหมือนกัน เจาะจงว่าสัตว์ และเมื่อกล่าวชื่อสัตว์ เช่น เอาไก่ตัวนั้น เอาไ้โต้งตัวนั้น เอาหมูตัวขวานั้น อะไรอย่างนี้ พอลงไปปั๊บนี้มันบาปเป็นอันมาก ไม่ใช่บุญเลยทันที ยิ่งคนไปจับมันมา ข้อ 2

2. สัตว์นั้นเมื่อถูกเขาผูกคอต้มมา ย่อมได้เสวยทุกขโทมนัส

เมื่อสัตว์ถูกจับมาตามที่จิตมุ่งหมายตัวแรกและตัวต่อมาเลย เรียกว่า เป็นการพัฒนาการของจิต หรือเรียกว่าเป็นความฉิบหายของจิต หนักขึ้น จับตัวมา ผูกมา มัดมา สัตว์ได้รับทุกข์ สัตว์เป็นทุกข์แล้ว ถูกจับตัวมา แค่ว่ายังไม่ได้อะไรไปจับมันมา มันก็ยังไม่ทุกข์หรือสัตว์ แต่เมื่อมันถูกจับ มันก็ทุกข์แล้ว เสร็จแล้วข้อที่ 3 บอก จงฆ่าสัตว์นี้

3. ผู้นั้นพูดอย่างนี้ว่า “ท่านทั้งหลายจงไปฆ่าสัตว์นี้”

ไม่บาปให้มันรู้ไปเสียที่นี่ “จงฆ่าสัตว์” ผู้สั่งนี้บาปเป็นอันมาก ไม่ใช้บุญแล้ว ฟังให้ละเอียดเข้าใจให้ดีกว่า การไปแตะกับสัตว์นี้ อย่าไปพูดถึงกิน แค่ว่าฆ่าสัตว์ เจตนาจิตไม่ดี คนไปจับมานี้บาปเป็น กระพรวนร่วมกัน บาปแล้ว สั่งฆ่า ฆ่าสัตว์ตายในข้อที่ 4

4. สัตว์นั้น เมื่อกำลังถูกเขาย่ำย่อมเสวยทุกข์โศกนั้น

มันก็เห็นน้ำหนักร้ายของความเลวร้าย ความร้ายกาจของกรรมกริยาของคน

ข้อ 5 นี้มันเหมือนไม่ใหญ่แต่มันใหญ่ที่สุด

5. ผู้นั้นย่อมยังตถาคตและสาวกตถาคต ให้ยินดีด้วยเนื้อเป็นอกัปปิยะ ชื่อว่าย่อมประสพบาปมิใช่บุญเป็นอันมาก (ตถาคตว่า ตถาคตสาวก ว่า อกัปปิเยน อสุสาเทติ อิมินา ปญจเมน สฺวานน พหุณ อปฺภุญฺญ ปสวตฺติ)ชีวกสูตร ล.13 ข.60

แล้วก็แค่เอาอาหารเนื้อสัตว์ที่คุณฆ่ามานี้แหละ เอาไปทำอาหารอย่างเป็น “ขาทโฆชนิยะ” ทำเป็นอาหารอย่างดี อย่าง เอร็ดอรรอย ประดับแต่งชั้นเลิศ นำมาถวายภิกษุหรือพระพุทธเจ้า ข้อ 5 นี้แหละ นี่แหละเรียกว่าเจาะจง

1. เจาะจงฆ่า เจาะจงกับสัตว์ สัตว์ตายเพราะความเจาะจง ไม่ใช่ไปเจาะจงบุคคล บุคคลนั้นไม่กินเนื้อสัตว์ ถ้าเจาะจงชื่อใครบุคคลใด บุคคลนั้นกินไม่ได้ นอกนั้นเขาไม่ได้เจาะจงชื่อกินได้หมด นี่พวก

เจาะร่องให้ตัวเอง เจาะรูให้ตัวเอง เขาไม่ได้ระบุชื่อตัวเราเท่านั้น สัตว์นั้นตายด้วยการถูกฆ่าก็ไม่ถือว่าเป็นบาป กินได้หมด นี่พวกนี้เสี่ยง บาลี บาปเข้าตัว ไปช่วยกันโกหกหรือโกหกอย่างไม่รู้ ก็ยังบาปน้อยกว่า โกหกทั้งๆที่รู้ นี่ จะบาปตั้งเท่าไร

เพราะฉะนั้น ข้อ 5 นี้เอาแต่แค่เอาอาหารเนื้อสัตว์ไปถวาย เพื่อให้พระพุทธเจ้าหรือภิกษุทั้งหลายนี้ยินดีด้วยเนื้อสัตว์ ยินดี อาหารเนื้อสัตว์ แค่นั้นนะ แค่นี้เห็นดียินดี ยังไม่ทันได้กินหรือถ้า รับมากินเลยนี้ไม่ต้องพูดเลยนะ กรรมกิจจะหนาหนักตั้งเท่าไร

ยินดีในเนื้อสัตว์นะที่รับมา โอ้โฮ! เนื้อสัตว์ชั้นดีหรือ โอ้โฮ! น่า จะอร่อยนะ โอ้โฮ! ไปใหญ่เลย แค่นี้ก็บาปที่เป็น อภัยปิยะ อันไม่ควร กระทำอย่างยิ่งเลย โดยเฉพาะข้อ 5 กำกับเลยไม่ควรกระทำ

ข้อ 1, 2, 3, 4 ก็ไม่ควรจะทำ มันชัดๆ อยู่แล้ว แม้แต่แค่เอา อาหารเนื้อสัตว์ไปถวายภิกษุ ไปถวายพระพุทธเจ้านี้ ก็บาป เป็นอันมาก ไม่ใช่บุญเลย อาตมาไม่ได้เสี่ยง ไม่ได้เบี่ยงบาลี ไม่ได้ พูดเสี่ยงนะ คุณดูรายละเอียดว่าความละเอียดลออ 5 ข้อที่ พระพุทธเจ้าท่านตรัสนี้ มีนัยสำคัญละเอียดลึกซึ้งขนาดไหน คิดให้ดี เถอะ

อาตมาก็ได้แต่พูดด้วยความเจตนาดี ไม่อยากให้คนมีวิบากบาป มากินพืชพันธุ์ธัญญาหารนี้ มันก็ดี อยู่ได้ อายุยืนด้วย กินเนื้อสัตว์นั้น มันไม่ได้อายุยืน กินเนื้อสัตว์มากไม่มีพืชก็ยิ่งอายุสั้น เช่น พวก ขั้วโลกเหนือ ขั้วโลกใต้ เขาไม่มีพืชจะกินเท่าไร มีแต่เนื้อสัตว์ เนื้อ ปลาเป็นใหญ่ แล้วนอกนั้นก็เนื้อหมี จะมีสัตว์อะไรบ้าง ที่โน้นมีเพนกวิน สิงโตทะเล มันก็น้อยนะอยู่ที่นั่น เห็นแต่หมีขาวเป็นส่วนใหญ่ ส่วนมากก็กินปลา

ก็มีสถิติอยู่แล้วว่าพวกเขาทั่วโลกเหนือนี้อายุสูงสุด 40 ค่าเฉลี่ยประมาณ 25 อายุ 25 ปีตาย สูงสุด 40 เขาก็มีสถิติ มีการตรวจสอบอะไรต่ออะไรกันมาแล้ว พวกนี้หลักฐานในการยืนยัน ส่วนพวกหรรษากินพืชเป็นหลัก อายุยืนเลย 100

นี่พวกนี้ (ภาพบนจอ) พวกอีกลู พวกอยู่บ้านน้ำแข็ง จริงๆตัวไม่อ้วนเท่าไหร่หรืออก แต่เสื้อผ้าหน้าแพรหุ้มตัวไว้ เพราะมันหนาว ก็กินเนื้อกวาง กินเนื้ออะไรที่เขาเลี้ยง ดีไม่ดีเนื้อหมา ที่ใช้ลากรถอะไรอยู่ นี่ พวกนี้หลักฐานยืนยัน ซึ่งพวกเราเลือกได้ เราเป็นคนอยู่ในพื้นที่ที่มีอะไรให้เลือกได้

พวกหรรษาหรือฮันซา แตกต่างจากพวกเผ่าเอสกีโม อายุสั้น อายุยืนกว่ากัน แค่อายุสั้นอายุยืนก็เหลือแหล่แล้วในมนุษยชาติ ใครอยากจะอายุสั้นละ อยากอายุยืนๆกันทั้งนั้นแหละ ใครก็ปรารถนาอายุยาวยืนกัน

ก็ยังไม่ทันถึงวันงานเจเลย อาตมาก็เริ่มต้นเอาก่อนแล้ว เพิ่งจะปลายกันยายน เทศกาลกินเจเริ่ม 14-15 ตุลาคม กลางเดือนตุลาคม โน้น

ขอโอภาปราศรัยกับ SMS ก่อน

วันที่ 25 กันยายน 2566 รายการปรับทุกข์ ปลุกธรรม

_Jaitham Sittinawin... ใจธรรม สิทธินาวิน . ดิฉันเห็นด้วยกับคุณใบฟ้า เรื่องทำหนังสืออภิธานศัพท์อโศก เป็นคู่มือศัพท์เล่มเล็กแบบธรรมพุทธสุดลึกค่ะ...(ยังมีต่อ)

พอครว้า... ก็ลองฝากฟังกันไว้ ใครที่คิดจะรวมหัวรวมตัวกันทำมันก็เป็นประโยชน์ ใครจะคิดอยากจะทำก็ทำ อาตมาก็ไม่มีเชิงจะไปมือออกความคิดความเห็นด้วย แต่ก็ไม่ได้ใช้บังคับ แล้วแต่ใครจะมี

น้ำใจหรือมีกำลังที่จะช่วยทำกัน ผู้ที่ทำกันอยู่แล้วก็ทำๆ กันอยู่บ้าง แล้วก็ไปร่วมมือกัน หลายผู้หลายคนทำ ช่วยๆ กันได้มันก็ดี

ความยากหลายขั้นตอนในการทำงานรับชนสัตว์ของพ่อครู

ดิฉันได้รับหนังสือ “อภิธานศัพท์อโศก” แล้วค่ะ กราบ
ขอบพระคุณพ่อครู คณะผู้ร่วมทำทุกท่านทุกคน และขอขอบคุณคุณ
วิบูลย์ พีรพัฒน์โกศล ซึ่งได้ฟังเทศน์พ่อครู ก็ได้นำหนังสืออภิธาน
ศัพท์อโศกมามอบให้ดิฉัน เล่มใหญ่มาก เนื้อหาดีมาก ดีใจมากค่ะ
ขอเล่าเกี่ยวกับหนังสือนิดนึงนะคะ หนังสือนี้มีหัวข้อที่น่าสนใจเยอะ
ค่ะ เช่น 50 ปี สิ่งที่ยากของสมณะโพธิรักษ์ ดิฉันอ่านหัวข้อนี้แล้ว
รู้สึกว่างานของพระโพธิสัตว์นี้ยากมากๆ ค่ะ งานยากอย่างนี้คน
ธรรมดาทำไม่ได้แน่ๆ ค่ะ

50 ปี สิ่งที่ยากของสมณะโพธิรักษ์ คือมีสิ่งที่ยากเป็นไปตาม
ลำดับ คืออยากให้คนมีปัญญาโลกุตระ ... (ยังมีต่อ)

พ่อครูว่า... ปัญญาโลกุตระ คำว่าปัญญา ก็เป็นโลกุตระอยู่แล้ว
มันไม่ใช่เจโก เจโกนี้เป็นโลกียะ อันนี้ก็ยิ่งเข้าใจกันยากในนัยยะ
สำคัญที่อาตมาพยายามแยกให้เห็น

ความรู้มันมี 2 อย่าง ในโลกียะ ความรู้ความฉลาดนี้เขาเรียก
เจโก ขออธิบายตรงนี้นิดหนึ่ง

เจกะ หรือ เจโก มาจากคำ “จะ” กับ “เอก” คำ จะ หรือ ฉละ นี้
คือ 6 เอกนี้คือ 1 ที่นี้คนเข้าใจผิด มีฉฉาปฏิฐิไป ไปเอา 6 รวบเป็น 1
มีเจกะ หรือ เจโก อันเดียว ไปรวม 6 เป็น 1 แยก 6 ไม่ออก แยก
ความรู้ แจกวิภัตติเป็น 6 ไม่เป็น ไม่มีโลกุตระธรรม ไม่มีความรู้ใน
โลกุตระธรรม ไม่มีความรู้แบบปัญญา ก็เลยได้แต่ เจกะ หรือ เจโก อยู่
อย่างนี้ตลอดกาลนาน

เทวนิยมนที่ไม่รู้จักไม่มีความรู้โลกุตตรธรรม มีความรู้เป็นเจโก
อย่างนี้ อาตมาไม่ได้ไปหาความ ไม่ได้ไปหาเรื่องกับเทวนิยมหรือ
โลกียะหรือกณะ เขาเป็นเช่นนั้นของเขาจริง ตามพยานะก็ระบุทุก
อย่าง มีทั้งตำนาน มีทั้งประวัติ มีทั้งพฤติกรรม มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ

ส่วนปัญญานั้น มันมารู้รายละเอียดหมดเลย แจกออกมาเป็น
ฉฬายตนะ จึงใช้คำว่า ฉลาด มันกร่อนมาจากคำ ฉฬายตนะ มาเป็น
ภาษาไทยคือคำว่าฉลาด

อาตมาไม่ได้โมเม มันเป็นเรื่องจริง มันเป็นอย่างนั้น
เพราะฉะนั้น คนฉลาดก็คือปัญญา ถ้าคนเจโกอยู่ ไม่ใช่ฉลาด คน
เจโก คนมีความรู้แบบนั้น ไปทั้งหมดเลย เอา 6 ไปรวมมาเป็นหนึ่ง
หนึ่งอะไร?

หนึ่งอะไร? หนึ่งตามพระศาสดาหรือตามพระเจ้าของเขา ระบุไว้
อย่างไร คัมภีร์ว่าอย่างไร ระบุไว้อย่างไร อย่าไปแยกเป็น 2 ไป
กระจายขยายความอีกต่างหาก ไม่ขึ้นกับ กาละ เทศะ ฐานะ ต้องเป็น
ของพระเจ้าหนึ่งเดียวตลอดกาลนาน เปลี่ยนแปลงออกจากตรงนั้น
จะกาละไหน เทศะไหน ฐานะไหน เมื่อใด มีเหตุปัจจัย-องค์ประกอบ
แตกต่างเปลี่ยนแปลงอย่างไรก็ไม่เกี่ยว ต้องหนึ่งเดียวนี้อยู่ตลอด
กาลนาน โดดเดี่ยวหนึ่งเดียวตลอด ไม่ขึ้นกับกาล ไม่ขึ้นกับกาละ ไม่
ขึ้นกับเทศะ ไม่ขึ้นกับสถานที่ องค์ประกอบอะไรไม่ขึ้น ไม่ขึ้นกับ
บุคคล ไม่ขึ้นกับฐานะ ไม่ขึ้นกับจิตวิญญาณ ไม่ขึ้นอะไรที่จะเป็นอีก
หลากหลายเปลี่ยนแปลงทุกอย่าง..ไม่เกี่ยว ต้องเป็นอย่างเก่า ยึดมั่น
ถือมั่นอย่างเดียว ตามคัมภีร์อย่าไปเปลี่ยน อย่าไปแก้ อย่าไปทำ
ผิดเพี้ยนเป็นอันขาดอย่างนั้นเลย ก็น่าสงสาร น่าสงสาร

เพราะทุกอย่างไม่เที่ยง พระพุทธเจ้าตรัสรู้ทุกอย่างไม่เที่ยง
คำว่า ทุกอย่างไม่เที่ยง นี่สุดยอดลึกซึ้ง เอ้า.. ผ่านไปก่อน เดี่ยวจะ
ขยายความเพิ่มเติมอีก

*__คือมีสิ่งที่ยากเป็นไปตามลำดับ คืออยากให้คนมีปัญญา
โลกุตระสามารถมองเข้าหาตนเอง เห็นกิเลสตัวเองแล้ว ได้ลดกิเลส
ในตัวเองได้ถูก ...(ยังมีต่อ)*

พอครว้า... เพราะไม่เห็นกิเลสตัวเองอย่างถูกตัวถูกตนของ
กิเลส มันจึงลดกิเลสไม่ถูกต้อง มันไม่เป็นสัจจะ มันต้องอ่านให้ออก
อย่าไปซี้ดด้วยกิเลสตัวเอง เอาแต่กิเลสด้วย อย่าไปเอาจิตของตัวเอง
ร่วมด้วยมา ต้องมี ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์อย่างละเอียดลออ วิจยธรรม
กาย เวทนา จิต ธรรม วิจยให้ดีๆ เมื่อได้กิเลสก็ฆ่าแต่กิเลส

ปัญญาที่มันรู้แท้ๆ นี่แหละ ชาติรู้ที่มันรู้เป็นภูมิเป็นปัญญาอันยิ่ง
นี่แหละ พอกิเลสมันเห็นหน้าปัญญา อย่างที่อธิบายแล้วในมารสังยุต
(พตปฏ. เล่ม 15 ข้อ 416-424 มารสังยุต) ก็ขยายความยากอยู่เหมือนกัน
(คุณสุแดนธรรมว่า มารสังยุต ที่ว่าด้วยเรื่องตบะ)

พอมันเจอหน้า สรูปงายๆ ก็คือ ตัวโง่มันเจอตัวฉลาด หรือตัวโง่
มันเจอตัวปัญญา ตัวโง่มันถอย คุณคิดได้ เข้าใจได้ **โง่โง่มันเจอกับ
ปัญญา คุณจะเอาปัญญาหรือคุณจะเอาโง่ คุณก็เอาปัญญา
โง่โง่ก็ถอย** ไม่มีใครหรอก สามัญสำนึกธรรมดา โง่มันไม่สู้ปัญญา
มันเจอปัญญามันวิ่งหนีทันที หายวับไป มันเป็นธรรมชาติเป็นธรรม
ฤทธิ์อาตมาใช้คำว่า ธรรมฤทธิ์ มันเป็นพลังงานที่เหนือชั้นกว่ากัน
อย่างชัดเจน

เพราะโง่มันเจอหน้าปัญญา มันถอย มันจะไปสู้ได้อย่างไร โง่
มันก็ต้องรู้ตัว ก็มีแต่โง่ดันทุรังจริงๆ โง่แล้วก็ไม่ยอมรับว่าโง่ เช่น

ทักษิณ เป็นต้น 'ไม่ยอมรับว่าตัวโง่เลย ถ้ายอมรับว่าตัวโง่บ้าง จะเจริญทันที

คนที่รับว่าตัวเองโง่ รู้ว่าเออ เราโง่ก็โง่จริงๆ จริงขนาดไหน เขาก็ยังหลงว่ามันไม่จริง ไม่ได้โง่ ไม่ได้ผิด ไม่ได้ด้อยอะไร ฉันต้องถูกฉันต้องจริง นี่เห็นชัดเจนเลยตัวอย่างเห็นใหม่ ที่เป็นตัวอย่างอยู่ที่นี่ แล้วก็หาทางยิงโง่ซ้อนโง่ ซ้อนโง่ลึกซึ่งซับซ้อน ได้พลังงานว่าตัวเองมีอภิสิทธิ์ ตัวเองเก่ง ตัวเองไม่มีการแพ้ มีแต่ชนะๆๆ โอ้โฮ! มันซับซ้อน..เฮ้อ!

ไม่มีตัวอย่างอันใดที่จะเห็นชัดเจนเท่านี้อีกแล้วในประเทศไทย ประเทศอื่นจะมีอย่างนี้ขนาดนี้ไหมหนอไม่เท่าทักษิณ นักโทษเด็ดขาดชายทักษิณ ชินวัตร ต้องอ่านให้เต็มต้องเรียกเขาให้เต็ม ตามพระราชกิจจานุเบกษาบันทึกไว้หมดแล้ว นักโทษชายเด็ดขาด ทักษิณ ชินวัตร โอ้โฮ.. นาย ก็ยังไม่ได้เป็นอย่าว่าเป็นถึงดอกเตอร์เลย นายก็ไม่ได้เป็น พันโทก็ไม่ได้เป็น แต่ได้ article ใหม่ว่าเป็นนักโทษเด็ดขาดชายทักษิณ ชินวัตร นี่เขาก็ไม่พยายามสำนึก

คำว่า สำนึก นี่อีกคำ ถ้าใครมีสำนึก สำนึกในความไม่ของตนเองได้ชัดเจน คนนี้จะเจริญๆ ไม่มีที่สิ้นสุดเลย สำนึก เพราะว่าจะต้องเป็นความจริงว่าเรานึกถึงอันนี้แล้ว โอ้โฮ! นี่เราผิฉะนั้นนี้อาตมาก็นึกถึงมีคนหนึ่งเป็นดอกเตอร์เหมือนกัน อาตมาตั้งชื่อให้เขาว่า “สำนึก” เขาก็ชัดอาตมาเลยว่า ผมผิอะไรมาตั้งชื่อผมว่า “สำนึก” โอ้โฮ! อาตมาก็เลยเปิด พอแล้วสำหรับคนนี่ ผมผิอะไรมาตั้งชื่อให้ผมว่า สำนึก ก็เลย เอาๆ เอาเถอะ อาตมาก็เลยเห็นว่า จริงๆ แล้วชื่อของเขาก็คือ “ไม่สำนึก” นั่นแหละ ชื่อของเขาก็คือมีไม่สำนึก มันก็จริงๆ นี่เป็นสัจจะที่อาตมาพบอยู่

_ปัญหานี้ก็ไม่ง่าย...ยาก... ข้อต่อมาก็ยากยิ่งขึ้น คือการเลื่อนมาเป็นผู้แพ้

พ่อครูว่า... นี่คือการประเด็นที่อาตมาพาให้เกิดปัญญานะ ทำให้เกิดปัญญา นี่ก็ไม่ง่าย

_การเลื่อนมาเป็นผู้แพ้... โอ้โฮ! อันนี้ก็เป็นอย่างจินตนิมิตมากเลย ทำไมเพลงผู้แพ้ดังตั้งแต่อาตมายังเด็ก ยังหนุ่ม อายุ 20-21 อาตมาแต่งเพลงนี้ เพลงนี้ดังเลย สนั่นหวั่นไหว

มันก็ยากคือคือการเลื่อนมาเป็นผู้แพ้ เพราะฉะนั้น **ในที่สุดแห่งที่สุดเป็นผู้แพ้แน่ละคือผู้ชนะทั้งโลก**

_เดินบนเส้นความเป็นผู้แพ้มากกว่าจะเอาชนะคะคาน และข้อ 1 ข้อ 2 ก็เดินไปด้วยกัน เมื่อตัวตนเล็กลงน้อยลง ก็จะดำเนินไปเส้นทางผู้แพ้ คนที่ไม่มีตัวตนจะทำตัวให้แพ้กี้ได้ ชนะกี้ได้ เป็นผู้ผิดกี้ได้ ผู้ถูกกี้ได้

พ่อครูว่า... จริง คนที่ไม่มีตัวตน จะแพ้กี้ได้ ชนะกี้ได้ แต่เป็นผู้ผิดไม่ได้หรอก เขาจะว่าเราเป็นผู้ผิด เขาว่าได้ แต่จริงๆ เราต้องยืนยันยึดไม่เป็นผู้ผิด แต่เป็นผู้แพ้ได้ เพราะฉะนั้น เขาจะว่าเราผิดกี้ได้ แต่เราจะต้องยืนยันยืนยันในความถูก เราอย่าเป็นผู้ผิดกี้แล้วกัน

_ยากกว่านั้นอีกคือ การมาเป็นคนจน มาร์กซวิต ความเป็นคนจน ทั้งความร่ำรวย ความมั่งมี ออกมาสู่เส้นทางของความจน ก็มีแต่พวกชาวอโศกที่ฟังกันรู้เรื่อง

พ่อครูว่า... การมาเป็นคนจน แถมตรงนี้อีกนิดหนึ่ง “เป็นคนจนที่อุดมสมบูรณ์” พุทธภาษาอะไร “คนจนที่อุดมสมบูรณ์” พวกเรานี้เป็นคนจนอุดมสมบูรณ์ไหม เหลือเฟือเลย เหลือเฟือ จักมก เลยนี้ มีตัวตลกคนหนึ่งเขาอยู่คณะจักมก ชื่อเหลือเฟือ พวกเราเหลือเฟือจริงๆ

_มาร์กซวิต ความเป็นคนจน

มารักชีวิตความเป็นคนจน แต่ก็อย่าไปขังความรวยเขา อย่าไปอคติกับความรวยเขา

_ออกมาสู่เส้นทางของความจน ก็มีแต่พวกชาวอโศกที่ฟังกันรู้เรื่อง ไม่ใช่แค่ฟังกันรู้เรื่องเท่านั้นนะ เอาตัวมาลงให้ลงตัวเลย
สำนวน “เอาตัวมาลง” นี่สำนวนของท่านเพาะพุทฺธ เอาตัวมาลงให้ลงตัวเลย..ใช่ไหม ไม่ใช่แค่ฟังรู้เรื่องเท่านั้น มาเป็นคนจนจริงๆ เลย

_แต่สิ่งที่ยากที่สุดในการทำงาน 50 ปี

พ่อครูว่า... มองเห็นความยากของอาตมานี้ชัดเจน เป็นขั้นๆ

_คือ ให้พวกเทวนิยม ไม่ติดสุข-ติดทุกข์

พ่อครูว่า... ถูกไหม? (เสียงตอบว่า..ถูก) สุดยอด ขอบยายความ
ตรงนี้

สุข-ทุกข์ นี่เป็นจุดที่สำคัญที่สุดแห่งสัจธรรมพระพุทธเจ้า
ผู้ที่ปฏิบัติจิต โดยเฉพาะอ่านเวทนาเป็น แล้วก็ทำเวทนาหรือความรู้สึกให้หมดสุขหมดทุกข์

เวทนามี 3 ใน “เวทนา 108” นั้นแหละ แต่ “เวทนาหลัก 1.สุข
2. ทุกข์ 3.ไม่สุขไม่ทุกข์ “

ไม่สุขไม่ทุกข์แบ่งเป็น 2 อันหนึ่งเป็นของโลกีย์ เขาก็ทำได้
แต่มันยังมีจลาทิลลิต ต้องสัมมาทิลลิต ไม่สุขไม่ทุกข์

เพราะฉะนั้น ผู้ที่สามารถเข้าใจได้อย่างที่อาตมาอธิบายไปว่า
สุข-ทุกข์เป็นจอมมายา มันไปรวบ 2 มาเป็น 1 มันหลอกนะ มันหลอก
แล้วหลอกหน้าเดียว คือหลอกให้หน้าสุข โดยหน้าหลังที่เป็นทุกข์นี้
มันไม่บอก หรือไม่รู้-เขาไม่รู้ เขาก็เลยมี 2 สุข-ทุกข์ สลับสับวนอยู่ใน
ชีวิต อยู่ในวิญญูสงสาร ไม่หมดไปได้ เพราะฉะนั้นถ้าจะดับต้องดับทั้ง
2 ทั้งสุขทั้งทุกข์ดับไปหมด เหลือ 0

เพราะฉะนั้นผู้ที่ดับเวทนาสุข-ทุกข์ได้หมดแล้วเป็น 0 แล้ว ตัวเหตุแห่งความสุขทุกข์เพราะกิเลส เพราะกิเลสหมดแล้วเป็น 0 จริงๆ คุณก็กลับมาอาศัยชีวะเป็น 1 ฟังให้ดีนะ มากลับอาศัยชีวะ มากลับอาศัยจิตนิยาม เฉพาะจิตนิยามที่มีพลังงาน อธิปไตยอันวิเศษ อำนาจอยู่เหนือ “อุตระ-อยู่เหนือ” อาศัยอยู่กับความเป็นชีวะเท่านั้นเอง ไม่ได้สั่งสมให้เจตสิกต่างๆ สั่งสมเป็นนิสสัย สั่งสมเป็นวิสัย สั่งสมเป็นอนุสัย..ไม่ อาศัยเท่านั้น เพื่อทำงานหรือเพื่อยังชีพไปเฉยๆ

เช่น พระอรหันต์ที่จบกิจแล้ว บรรลุธรรมแล้ว ตรัสรู้อรหันต์ อรหัตตผลแล้ว ก็ทำงานไป ไม่ต้องภพภูมิเป็นโพธิสัตว์ ก็ตายด้วยปริณิพพานเป็นปริโยสาน ตายไปด้วยนิพพาน 3 ก็สูญเป็นดิน น้ำ ไฟ ลม แยกธาตุไปเลย นั่นคือสำหรับพระอรหันต์ที่ไม่ต้องภพภูมิจริงๆ เลย

ส่วนพระอรหันต์ที่ต้องภพภูมิเป็นพระโพธิสัตว์ต่อไปอีก ทำความรู้อีกขึ้นไปอีก(โลกวิทู) อย่างที่ได้อธิบายโพธิสัตว์ก็ชั้น อรหันต์ก็ชั้น อาตมาก็อธิบายไปแล้ว ก็พอแค่นี้ก่อน ไม่ขอขยายความต่อตรงนี้

นี่คือสังขารมสิ่งที่ยิ่งใหญ่

ที่นี้สุข-ทุกข์ตรงนี้ ผู้ที่บรรลุตรงนี้ได้แล้ว จิตวิญญานจะรู้จักหมดเลย เป็นอนัตตา มันจะรู้จักความไม่ใช่ตัวตน ไม่เที่ยง เป็นไตรลักษณ์ อยู่ที่จิตเราจะมีเจตนายึดหรือไม่ยึดไว้ ถ้ายึดไว้นี้ ศัพท์เขาเรียกว่า “สมาทาน” สมะ + อาทาน คำว่า อาทาน แปลว่า ยึดไว้ ฉวยไว้

ส่วนผู้ที่ยังอวิชชาจะยึดอย่าง“อุปาทาน” ไม่ใช่สมาทาน ยึดอย่างอุปาทาน ไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ความเป็นจริง ยังไม่บรรลุ

เพราะฉะนั้นผู้ที่บรรลุแล้ว จะยึดอย่างสมาทาน อาศัยอย่างมีปัญญา สงบแล้ว ตัดแล้ว สมะแล้ว เสมอแล้ว สงบแล้ว มีปัญญาชัดเจน เพราะฉะนั้น ผู้ที่สามารถจบตรงนี้เรียกว่า จบกิจ

เป็นอรหัตต์จบกิจ

1. อรหัตต์นี้จะเป็นผู้ที่เที่ยงแท้ชนิดที่หนึ่ง คือ จะเป็นคนไม่ทำความชั่ว ทำแต่ความดี ถ้ายังอยู่ต่อ จะอยู่อีกก็ชาติก็ตาม จะทำแต่ดีนี้เป็นโลกียะ ไม่ทำชั่วอีกเลย เพราะฉะนั้นจิตจะมีแต่กุศล ไม่มีอกุศล บาปไม่มี อกุศลไม่มี แล้วบุญก็ไม่ต้องทำแล้ว เพราะเป็นอรหัตต์แล้วจะไม่ต้องทำบุญอีก เพราะบุญคือความตัดกิเลสสิ้นอาสวะชั้นเรียกว่าอรหัตต์ (โอวาทปฐิโมกข์ ๓ พตปฐ.เล่ม๒๕ ข้อ ๒๔)

เพราะฉะนั้นกิเลสหมดแล้ว เกิดอีกก็ชาติอาสวะดับหมดแล้ว ได้แล้ว เที่ยงแท้แล้ว ได้แล้วได้เลย ขึ้นเป็นโพธิสัตว์ต่อมาก็ไม่มีกิเลส เกิดอีก โพธิสัตว์ในระดับต่อ ระดับโพธิสัตว์ระดับ 5 ระดับ 6 ระดับ 7 ขึ้นมาก็ไม่ต้องแล้ว อย่างนี้เป็นต้น

เพราะฉะนั้นจึงเป็นเครื่องประกันว่าคนผู้นี้ จะยังมีชีวิตเกิดต่ออีกก็ชาติจะไม่ทำชั่ว ทำแต่ดี

2. เมื่อเป็นอรหัตต์แล้ว รู้สุข-ทุกข์แล้ว หมดสุขหมดทุกข์แล้ว ก็เป็นผู้ไม่สุขไม่ทุกข์ เกิดอีกก็ชาติก็เป็นผู้ไม่สุขไม่ทุกข์ ทำแต่ประโยชน์

3. นอกจากไม่สุขไม่ทุกข์แล้ว รู้แล้วว่ามันเป็นอนัตตา จิตวิญญาน รู้จักเลยว่าการปล่อย สลาย ตายด้วยนิพพาน 3 ตายด้วยสัญญาตนิพพาน อนิมิตตนิพพาน อัปนิหิตตนิพพาน ตาย-จิตว่าง-ว่างสูญ ไม่ตั้งนิมิต ไม่ยึดนิมิตใด ไม่ตั้งจิตที่จะเกิดต่ออีกเลย ตายพลังงานจิตนิยามก็สลายเป็นดิน น้ำ ไฟ ลมไปหมดเลย สำเร็จได้เลย เพราะฉะนั้นจึงเป็นหลักประกันทุกอย่างเลย เป็นอมตบุคคล

การมีจิตนิยาม เกิดแล้ว วนแล้ววนเล่าในโลกียะทางเทวนิยมจึง มีทุกข์ มีสุข มีชั่ว มีดี มีอะไรต่ออะไร วนเวียน สมบัติผลัดกันชมอยู่นั้นแหละตลอดกาลนาน ไม่มีจบสิ้น แก่แค่นกันไป ดึงกันมา แก่แค่นกันไป ดึงกันมา ตั้งแต่เบาไปจนกระทั่งถึงหนัก ถึงยาก ถึงทรมาน ทรมานยังไ้ก็ทำไป

อาตมาเองไม่พยากรณ์ แต่จะขอบอกว่า ทักษิณเขายังอยู่ในภาวะที่เขาได้ เสวยภพที่ไม่เป็นทุกข์เกินไป ไม่เป็นนรกเกินไป เขานึกว่าสวรรค์ มันกำลังมา呀 มันหลอกว่าเป็นสวรรค์กับเขา เขาได้ชนะทุกอย่าง เขานึกว่าเขาขึ้นสวรรค์เสมอ เขายังชนะ เขามีอภิสิทธิ์ยิ่งใหญ่เท่าไร หรือนึกว่าเป็นสวรรค์แก่เขาตลอด มันซับซ้อนไปอีกเลยว่าคุณยิ่งโง่ซับซ้อน โง่ยกกำลัง โอโฮ! ยกกำลัง 100 ยกกำลัง 1000 ขึ้นเรื่อยๆ พุดไหวไหม 100 ยกกำลัง 1000 1,000 ยกกำลัง 1,000 ขึ้นเรื่อยๆ ให้แก่ตัวเองด้วยความฉลาดของเขา ไซ้ไหม โดยความมหาอภิมหาฉลาดของเขา นี่เป็นอย่างนี้ ฉลาดเจโก

ขอภยันนะ ที่อาตมาต้องยึดพฤติกรรมของคุณทักษิณมาขยายความทางสังขธรรม มันเป็นตัวอย่างที่ยิบมาเห็นๆ พวกเรารู้แล้วก็นึกได้ ถึงอาตมาอธิบายถึงกรรมกิริยาที่เขาจะเอี้ยดล่อในการที่จะเอาชนะคะคาน ที่ไม่ยอมแพ้ ที่เขาได้เปรียบ ได้เปรียบ ได้เปรียบ อาตมาหยิบมาพูดไม่ไหว ไซ้ไหม เขาทำมากเกินไปละเอียดซับซ้อน สมกับที่เป็นดอกเตอร์ทางอาชญวิทยา บิ๊กโจ๊กนี่ไม่ติดเลย บิ๊กโจ๊กนี่ยังไกลห่างมาก ทักษิณเขาแค่พันโทนะนี่ พลตำรวจเอกอย่างบิ๊กโจ๊กสู้ไม่ได้ ความฉลาดเจโกบิ๊กโจ๊กสู้ไม่ได้ ไม่ได้เทียบครึ่งหนึ่งเลย นี่ก็ยังไม่รู้เลยว่าเขาจะออกหัวออกก้อยอย่างไรสำหรับบิ๊กโจ๊ก

นี่ก็ขออาศัยสิ่งที่มีจริงในสังคมเอามาอธิบายธรรมะ ขอบคุณทุกคนที่อาตมากล่าวนามพาดพิงถึง ขอบคุณจริงๆ ด้วยใจจริง คุณเป็นตัวอย่างให้อาตมาเอามาอาศัยสอนธรรมะ คุณได้กุศลนะ

ได้กุศลตรงที่อาตมาเอาคุณมาใช้เป็นตัวอย่างขยายความให้คนอื่นเขาได้รู้จักสังขาร แต่แน่นอนคุณอาจจะถือสา ถ้าคุณถือสาคุณก็พยายามท้อตมา อาตมาก็ยอมรับวิบากนั้น คุณก็พยายามท้อตมา โกรธแค้นอาตมา ลูกหลานของคุณทักษณก็คงแค้นอาตมา โกรธอาตมาไม่ใช่น้อย ซึ่งมันก็ช่วยของเขา เขายิ่งโกรธ เขายิ่งอาฆาต เขายิ่งชวย นี่เป็นสังขาร เขาจะฟังออกไหม เขาจะรู้เรื่องไหม ถึงรู้เรื่องเขาจะทำได้ไหม ให้จิตไม่อาฆาตพยายาม ไม่โกรธ แต่อาตมายอมยอมให้วิบากนั้นเกิด เพื่อจะได้ประโยชน์จากผู้ที่ได้รับฟังสังขาร อาตมาเห็นว่า อันนี้ราคาแพงกว่า ราคาของธรรมะแพงกว่า อาตมาก็ยอมเอาตัวเองเป็นผู้ที่ขาดทุน พวกคุณฟังก็ได้กำไรมากขึ้น อาตมาก็ต้องยอมใช้ไหม นี่อาตมาไม่ได้พูดเอาดีใส่ตัวนะ สังขารมันเป็นอย่างนั้น..ใช้ไหม เอานี้ขยายความลึกซึ้งขึ้นไปแล้ว

สรุปตรงที่ว่า 1.เมื่อผู้ใดปฏิบัติธรรมพ้นสุขพ้นทุกข์ได้จริง..จบเลยจบทุกอย่าง ทั้งเป็นคนเกิดอีกก็ทำดี 2. ไม่มีสุขไม่มีทุกข์ 3. คุณจะมีปริณิพพานเป็นประโยชน์ก็ได้ หรือคุณก็จะเกิดอีกก็ได้ มาทำประโยชน์อีกเท่าไรก็ได้ มันจบแล้วนี่ ในการจะเวียนว่ายตายเกิดใช้ไหม เรากำหนดได้เองด้วย ไม่มีพระเจ้าที่ไหนมากำหนด เราให้แหละกำหนดเองด้วย เราเป็นตัวของตัวเองกำหนดได้หมดเลย เราจะเอาอะไรยังงี้ได้หมด

แต่ถ้าคุณตาย ปริณิพพานเป็นประโยชน์ คุณก็จะกลับมาเกิดอีกไม่ได้นะ ตัดสินให้ดีๆ ตรงนั้นนะ แล้วคุณก็จะรู้เองว่าคุณจะตัดสินใจหรือไม่ตัดสินใจ ถ้าคุณไม่เป็นโพธิสัตว์คุณก็เอียงไปทางตัดสินใจเป็นอรหันต์

คุณก็ไปสิ แต่ถ้าคุณจะไปเป็นโพธิสัตว์(ระดับสูงขึ้น) คุณจะมีปัญญา
เข้าใจว่า จะต้องต่อ ต้องต่อ อย่างอาตมานี้เป็นโพธิสัตว์มาแล้วหลาย
ชาติ มาหลายๆ ชั้น ถึงชั้น 7 แล้วจริงถึงมีความรู้อันนี้เอามาพูดอย่าง
มั่นใจ ไม่ได้ไปพูดเล่นๆ ไม่ได้ไปพูดให้มันผิด พูดถูกทุกอย่าง ขอ
ยืนยัน เป็นความถูก

ต่อมา คุณใจธรรมบอกว่า

_ล้างความยึดติดในสุข-ทุกข์ให้หมดไป ล้างเทวนิยม หมด
สวรรค์ คิดว่าในศาสนาพุทธที่จะเข้าถึงตรงจุดนี้ได้ คิดว่ายากยิ่งขึ้น
ไปอีก

พ่อครูว่า... ไม่ต้องเอาสวรรค์เลย หมดสวรรค์แม้แต่ชาวพุทธก็
ยังยาก

_งานโพธิกิจที่ทำมามีแต่เรื่องยากทั้งนั้นเลยที่จะพาผู้คนพ้นได้
ทางศาสนาเทวนิยมบอกว่าพาคนลงเรือโนอาห์ แต่ของศาสนาพุทธ
ก็พาขึ้น นาวาบุญนิยม มาล้างความสุข-ความทุกข์ให้หมดไป

ขอกราบขอบพระคุณพ่อครูด้วยความเคารพสุดเศียรสุดเกล้าค่ะ

พ่อครูว่า...คุณใจธรรมก็เข้าใจ ขยายความไปต่อก็ได้แต่เอาละ
พอก่อนเอาแค่นี้ก็แล้วกัน

_Bongkot Harnrob บงกช หาญรบ . น้อมกราบนมัสการพ่อครู
และหมู่สงฆ์ ด้วยความเคารพอย่างสูงค่ะ ดิฉันรับฟังที่ชัยภูมิชัดเจนดี
ค่ะ

แปลกใจว่าทำไมบางคนจึงยังคิดจะพึ่งความคิดทักษิณในการ
บริหารประเทศ

ก็เขาเป็นนักโทษที่หนีคดีในเรื่องต่างๆ ที่ทำชาติเสียหาย
มากมายหลายคดี ที่เขาทำเพื่อประโยชน์ตระกูลเขามายาวนานแล้ว

และยังรับโทษอยู่ ยังจะพึงสมองชีโกงเขาให้ประวัติศาสตร์ขำรอย
อีกหรือ ?

รัฐบาลนี้ควรพึงความคิดดีตนายกฯลงตุ๋ ขอคำแนะนำปรึกษา
ท่าน เคารพอ่อนน้อมเหมือนวันแรกที่เข้าไปพบท่านจะดีกว่าไหม?
ประเทศไทยคงจะมีความปรองดองเจริญรุ่งเรืองยาวนานไปอีก
แน่นอน กราบนมัสการค่ะ

พ่อครูว่า...นี่ก็คุณเข้าใจ แต่คนที่ไม่เข้าใจจะบังคับให้เข้าใจได้
ยังงิ จะบังคับคนโง่ให้ฉลาด

คนโง่ก็โง่ที่ตัวเองฉลาด คนที่ฉลาดก็ฉลาดเท่าที่ตัวเองโง่ นี่ก็
สรุปแล้ว อาตมาไม่มีภาษาอีกที่จะสรุปมากกว่านี้ มันบังคับกันไม่ได้
ก็ตามยถากรรม

ที่พูดมานี้ถูกต้องหมด ออกความเห็นมานี้ถูกต้องหมด อาตมา
จะไม่ขยายความต่อเดี๋ยวจะไม่ได้พูดถึงเรื่องอื่นเลย

_ภัทมน ทองม แม่ฮ่องแป้ง . กราบนมัสการพ่อท่านด้วยความ
เคารพอย่างสูงค่ะ ที่ทะเลธรรมดิดโปสเตอร์ใช้คำว่า!! “พุทธจวน!!”
แต่ที่อื่นเขาใช้คำว่า!! “พุทธจวน!!” ไม่ทราบว่ามันต่างกันอย่างไรคะ
(สงสัยมานานแล้วค่ะ)

พ่อครูว่า...ก็ต่างกันตรงพิมพ์ผิดกัน เขียนผิดกัน คนหนึ่งเขียน
ว่าพุทธจวน ต้องอ่านว่า จะวะนะหรือจวน อีกอันอ่านว่า พุทธ วะ จะ
นะ

ก็ต้องเอาคำว่า พุทธจวน จะเอาคำว่า พุทธจวน คงไม่ได้ ให้ไป
แก้ซะ อยู่ทะเลธรรม

เอาละดี คนเราช่วยกันดู เห็นผิดก็แก้ไขให้มันถูก มันผิดอยู่ คน
ที่พอรู้ว่าผิด มีปฎิภาณ รู้ว่าอันนี้ผิดไปก็อย่าตั้งใจถือสาเกินไปนัก

ผิดได้คนเราผิดได้ **คนเราจะเจริญได้ก็เพราะรู้ว่าเราผิดนั้นแหละ
แล้วก็แก้ไขให้มันถูกไป**

ควรสนใจช่วยพ่อครูทำงานดีกว่าไปสนใจมนุษย์ต่างดาว UFO

*_Krathin Sukdee กระถิ่น สุขดี . กราบนมัสการพ่อครูเจ้าค่ะ
สอบถามปัญหาว่า ในจักรวาลอันแสนกว้างใหญ่นี้ มีโลกใบนี้มีมนุษย์
อาศัยอยู่ นั้นอาจเป็นไปได้ว่า ดาวเคราะห์ดวงอื่นๆ ในจักรวาลนี้ก็
อาจมีมนุษย์อยู่ไหมคะ?*

พ่อครูว่า...ใครคิดว่าไง ในจักรวาลอีกเป็นล้านๆ โลกล้านๆ ดวง
จะมีไหม..มี เราเดาได้ ไม่ผิดหรอก เพราะทุกอย่างมันก็อยู่ใน
ธรรมชาติพวกนี้ ดาวดวงไหนที่มีเหตุปัจจัยถึงขั้นมีน้ำ มีชีวะ บางดวง
ก็ยังไม่ถึงขั้นมีมนุษย์ คือชีวะที่มันถึงขั้นจิตนิยาม ถึงขั้นเป็นสัตว์โลก
ชนิดที่เรียกว่า มนุษย์ จึงมีการเดากันว่า มนุษย์ในโลกพระอังคารนั้น
จะเป็นตัวเหมือนที่เขาเคยเขียนกันแขนยาวๆ ขาสีบๆ แล้วก็หัวโตๆ
เขาว่าคนพวกนั้นคงจะฉลาด เขาก็เลยเขียนหัวโตๆ สมองโตๆ แขน
ขาสีบๆ ตามจินตนาการของเขา ไม่รู้..เราก็ไม่รู้ อาตมาก็บอกได้ตรงๆ
ว่าอาตมาไม่รู้แต่ก็พอเดา พอคาดได้อย่างที่คาดๆ กัน

ซึ่งจริงๆ แล้วเราก็ไม่จำเป็นต้องไปนึก เราไม่จำเป็นจะต้องไป
นึกให้เสียสมอง เสียพลังงานอะไรเลย ก็เพราะทุกอย่างเป็นไปตาม
กรรม มนุษย์จะเป็นมนุษย์ในดวงดาวดวงไหนก็ตาม กรรมยิ่งใหญ่
กว่าก็อด กรรมนี้แหละ กัมมัฏโกมมิ กัมมทายาโท กัมมโยนิ
กัมมพันธุ กัมมปฏิสรโณ จบแล้ว

กัมมังสัตตเวรัชติ กัมมนาวัตตติโลโก สัตว์โลกเกิดมาตาม
กรรม ก็เป็นอย่างนี้ทั้งนั้น นี่เป็นความรู้ของพุทธเจ้าที่สุดจบสุดยอด
แล้ว เราศึกษาดีๆ แล้วจะเห็นจะจบ

เพราะฉะนั้นเราก็ไม่ต้องไปติดต่อ คุณจะอยู่ต่อ คุณก็ไปโลกอื่นไม่ได้ ไปโลกอื่นคุณก็ทำอะไรไม่ได้

เพราะโลกลูกที่จะมีดวงดาว ดวงไหนที่จะมีมนุษย์อย่างที่เราจะพูดกันได้ โดยเขากำลังสงสัยว่าจะมี UFO จะมีจานบิน จากโลกลูกดวงต่างๆ ที่มันมีความฉลาดจนกระทั่ง สร้างพาหนะ เหาะจากโลก โนนมาลงที่นี่ได้ จานบินนี้ก็ยังไม่มันคั่นไม่ตายว่า ยังมีจานบินจริงหรือเปล่า ได้แต่เดาว่ามันมี UFO UFO ว่ากันไปเรื่อย นานแล้วนะใช้ไหม เดากันอย่างนี้หรือว่าใช้แล้วมันนานแล้ว UFO นี่ อย่าไปคิดเลย มันนอกความคิด มันเกินความคิด มันจะมีมันก็ไม่เกี่ยวอะไรกับเรา เราก็ทำหน้าที่ จะอยู่มีชีวิตก็ทำสิ่งที่ดีแก่กันและกันไป

มนุษย์ต่างดาวมา UFO มา เราก็ทำสิ่งที่ดีให้เขาได้ ก็ทำสิ ทำไม่ได้พูดกันไม่รู้เรื่อง ไม่รู้จะทำยังไง ก็ปล่อยให้คนที่เขาอยากจะสัมผัสสัมพันธ์กัน อยากจะสังสรรค์กันเขาก็ว่ากันไป เราไม่ต้องไปทำแบ่งกัน เขาสนใจ เราไม่ต้องเอาอย่างนั้น เอาแต่แค่พวกเราก็เหลืองานแล้ว งานที่พวกเราจะทำเป็นโพธิสัตว์จะช่วยกันอีกนี่ มาทำแบ่งช่วยอาตมาบ้างสิ... โอ้ยเยอะแยะเลย...

อาตมาถ้าไม่มีข้อผูกพันนี้ ก็ปรินิพพานเป็นปริโยสานไปแล้ว นี่มีข้อผูกพันกับพระพุทธเจ้าสมณะโคตม และอาตมาก็จะต้องมีวิบากของอาตมาเอง ตั้งจิตว่าจะเป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งให้ได้ ด้วย นี่คือข้อผูกพัน สิ่งที่อาตมาทำไว้เองที่จะต้องทำเท่านั้นเอง ก็ยังไม่ท้อแท้ โดยเฉพาะที่รับปากจากพระพุทธเจ้ามาโดยตรง ว่าจะต้องมากอบกู้ต่อศาสนาพุทธนี้ให้ไปถึง 5,000 ปี ตามคำของพระพุทธเจ้า

เพราะถ้าอาตมาไม่ต่อนี้ไม่ถึงนะ มาถึงวันนี้มันเสื่อมจริงๆ แล้วไม่ต้องเอาอะไรมา 2,500 ปี ถ้าอาตมาไม่อุบัติขึ้นมานี้ จะมีโลกุตระ

ต่อใหม่..ไม่มี อยู่ที่ลังกา พม่า ลาว เป็นพุทธทั้งนั้นไม่มีหรือ ทำไม
คุณไปรู้ได้ยังไงไม่มี? คุณไปสอบถามมาแล้วหรือ ลังกา พม่า
ที่ไหนที่เมืองลาว ญี่ปุ่น จีน อะไร ผู้ที่ไปก็ลองสอบถามดูว่ามี
โลกุตระภูมิตรงไหน มีภูมิไปสอบเขาไหมละ ถ้าไม่มีภูมิไปสอบเขาก็
ไม่ได้

Pattern อันนี้ที่ขึ้นมาให้เห็น(บนจอภาพ) อาตมาก็มีเป็นมาตั้งนาน
แล้ว อาตมาก็เข้าใจทุกอย่าง ที่ทำ Pattern อันนี้เอาไว้ ว่าศาสนา
พุทธจะต้องครบ 5,000 ปี จะต้องมีการสร้าง ตั้งแต่ 36 ปี 72 ปี
108 ปี 144 ปี 151 ปี ถ้าอาตมาทำได้ถึงขั้น Peak สุดถึงจุดยอด
ของสามเหลี่ยมนี้ได้ อาตมาก็ไม่ต้องมาเกิดอีก เพราะอาตมาถ้าจะ
เกิดก็มีประเด็นเดียว ประเด็นที่รับผิดชอบว่า ถ้าถึง 5,000 ปี อาตมาก็
เสร็จไปอันนั้น ก็เหลือแต่อาตมาจะไปเป็นพระพุทธเจ้า ใหมใหม่ ที่
ปณิธานของตัวเองจะต้องเป็นพระพุทธเจ้า ส่วนงานรับว่าจะต่อพุทธ
ศาสนานี้ให้มีเนื้อโลกุตระไปถึงหมด 5,000 ปีของพระพุทธเจ้า ถ้า
อาตมาทำสำเร็จ อาตมาก็จะเป็นพระพุทธเจ้าหรือไม่เป็น
พระพุทธเจ้าก็เรื่องของอาตมา อาตมาอาจจะรีไทร์ (retire) กลาง
ทางก็ได้ แต่ยังไงมันก็ใกล้ที่จะเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว จากนั้นไปปี
ถ้าอาตมา มาเป็นไปอีก ตอนนี้ก็เริ่มๆ เข้าไปหาหมาหาโพธิสัตว์เรื่อยๆ
อยู่แล้ว ก็เหลืออีกนิดเดียวเท่านั้นเอง โอ้ย..อาตมา ทำมาหนักหนา
สำหรับอยู่ตั้งนาน จะถึงอยู่แล้วรอจะไม่เอาก็กระไรอยู่นอ

*_สู่แดนธรรม... มีท่านปัจฉาสมณะช่วยตอบให้พ่อท่านว่า ที่
ประเทศอื่นไม่มีโลกุตระธรรมนั้น ตรงกับที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ลัทธิ
ใดไม่มีมรรคมีองค์ 8 ลัทธินั้นไม่มีอาริยะ*

พ่อครูว่า... ถูกต้องอีก เขาอธิบายไม่ได้หรอก ไม่มีมรรคมีองค์ 8
เขาก็อธิบายไม่ค่อยถูก มรรคมีองค์ 8 โพชฌงค์ 7 หรือ

โพธิปักขิยธรรม 37 ขยายความไม่ได้อย่างที่อาตมาขยายความ ไข
ใหม่ เพราะฉะนั้นมันก็ไม่เข้าใจรอบ ไม่เข้าใจถ้วน ไม่เข้าใจสมบูรณ์
แบบ มันก็ปฏิบัติได้ยาก แต่อาตมาว่า อาตมาขยายสมบูรณ์แบบแล้ว
นะ พุดมาหมด

พุดไปแล้วก็เหมือนกับยกย่องตัวเอง พุดแต่ถูกต้อง พุดแต่ดี ๆ
ดี ๆ แต่ที่จริงมันเป็นการยืนยัน มันเป็นการอธิบายสัจธรรม คนฟังดี ๆ
แล้วก็จะได้ปัญญา จะรู้ดี สุขุสังลกเตปัญญา ถ้าใครเพ่งโทษก็ไม่ได้
อะไรเท่าไร แต่ถ้าใครไม่เพ่งโทษ ฟังด้วยดีจะได้ปัญญาจริงๆ เอ้า..
ผ่านอันนี้ก่อน

วิโมกข์กับวิมุตต่างกันอย่างไร

*_ลูกดิน . ขอกราบเรียนถามพ่อครูค่ะ วิโมกข์ & วิมุตติ หลุดพ้น
ต่างกันมั๊ยคะ*

พ่อครูว่า...เอ้อ..เอาละเอี้ยดลอขึ้นไป เอาพญฺชนะมาค่อยๆ
ขยายความกัน

วิโมกข์กับวิมุตติ 2 คำนี้ วิโมกข์กับวิมุตใช้แทนกันได้สำหรับนัย
ะที่ยังไม่ละเอียดพอ ถ้านัยยะที่ละเอียดขึ้นไปแล้ว มันก็มีนัยสำคัญ
ที่ต่าง

วิโมกข์นั่นคือ ภาวะที่ปฏิบัติเพื่อหลุดพ้น เช่น วิโมกข์ 8 เป็นต้น
วิโมกข์ 8 สัมผัสด้วยกาย..ไขใหม่ วิโมกข์ 8 เป็นต้น เป็นตัวหลัก บ่ง
ชี้ว่าให้ปฏิบัติตามนี้ มี 8 หลัก 8 ข้อนี้แหละ แล้วก็จะบรรลุธรรมอย่าง
นี้เป็นต้น เป็นหลักปฏิบัติ

ส่วนวิมุตินั้นหลุดพ้นแล้ว **วิโมกข์นั้นเป็นตัวปฏิบัติเพื่อ
หลุดพ้น ส่วนวิมุตินั้นคือหลุดพ้นแล้ว** เช่น วิมุตติ 3 สุญญตวิมุตติ อ
นิมิตวิมุตติ อปนินิหิตวิมุตติ อย่างนี้เป็นต้น

เอาสั้นๆแค่นี้ก็พอ ไม่อย่างนั้นจะฟันเฟืออีก วนไปวนมา ก็ต่างกันอย่างนั้นอย่างนี้นัยยะละเอียด

แต่นัยยะผู้ที่ยังไม่มีภูมิละเอียดถึงขนาดนี้ก็ใช้แทนกันก่อน วิโมกข์ วิมุตติ ยังไม่ถึงขั้นปฏิบัติข้อปฏิบัติเพื่อจะให้หลุดพ้น ก็ยังไม่ถึง แล้วจะไปพูดถึงวิมุตติทำไม วิโมกข์ก็ยังไม่ถึง เอาให้ถึงวิโมกข์ก่อน

หากยังกินอรอยอยู่ก็คือยังกินเนื่อบุตรตัวเองอยู่ทุกคำข้าว

_สว่างแสง ขวัญดาว . น้อมกราบนมัสการพ่อครูด้วยความเคารพอย่างสูงสุดค่ะ พ่อครูคะ ใน “ปุตตมังสสูตร”ที่ว่าพ่อแม่ร่วมมือฆ่าลูกเพื่อกินเนื้อลูก แล้วยังทำเนื้อเค็มไว้กินมือหน้า แล้วยังบ่นรำพันว่า “ลูกรักฉันหายไปไหน” ตัวของลูกเองเป็นแม่ลูกสอง ฟังเรื่องนี้ที่โรมันทุกขในหัวใจทุกครั้ง พ่อครูคะทำไมจิตคนเป็นได้ขนาดนี้คะ น้อมกราบนมัสการพ่อครูด้วยความเคารพอย่างสูงสุดค่ะ

พ่อครูว่า...อุทาหรณ์ของพระพุทธเจ้านี้จริงๆ เลย จิตใจของคนมันโง่ มันลื้ม มันเลือน ก็ฆ่าด้วยมือ ฆ่าลูกตัวเองด้วยมือ แล้วก็ทำเป็นเนื้อเค็มเอาไว้ พกเอาไว้กินเพื่อจะเดินทางไปสู่นิพพานว่างั้นเถอะ ไปในทางทุรกันดาร์ ไปเรื่อย ก็ยังไม่รู้ทิศรู้ทางนะ ไปอยู่ในทางกันดาร์ ยังไม่รู้ทางจะไปจริงๆ เลย เสรีแล้วก็ไปๆ จนกระทั่งไปโอ้โฮ! อุทาหรณ์พระพุทธเจ้านี้สุดลึกซึ้งที่สุด ครบบริบูรณ์จริงๆ เลย ว่าคนมันโง่ได้ระดับจริงๆ คนมันโง่มันโง่จริงๆ นะ ขอภัยอย่างทักษิณนี่เขาไม่รู้จะฉลาดขึ้นมาบ้างหรือยัง มันคิดไม่ออกเลยอะไรนิดอะไรหน่อย

แม้แต่ โถ..คุณจะไปอภิสิทธิ์ทำไม ไปเอาอภิสิทธิ์ คุณนี้กว่าคุณได้ แต่ที่แท้คุณยิ่งฉิบหาย คุณยิ่งเติมสิ่งที่โง่หนักเข้าไปอีก คุณยิ่ง

เดิมนรกให้ตัวเองซ้ำเข้าไปอีก เป็นวิบากซ้ำซ้อนเข้าไปอีก แล้วก็นึกว่าฉันได้ส่วยสวรรค์ สวรรค์นั้นแหละนรก สวรรค์ยิ่งซ้อนเท่าไร รลึกลงเท่าไร นึกว่าสวรรค์สูงหรือสวรรค์เก่งหลงสวรรค์ว่า ชั้นวิเศษเท่าไร มันยิ่งเป็นนรกที่.. ฟังดีๆ นะ มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ พูดแล้วก็ น่าสงสารจริงๆ อีกด้วยซ้ำไป

อาตมาก็ได้แต่พูดสัจธรรมนี้ไป จะพอไปถึงหูเขา มีใครขยายอธิบายให้ฟังบ้าง พอจะแง้มใจออกมาได้สักน้อยไหมนี้ นะเอา

เพราะฉะนั้นคุณสว่างแสงก็มีลูก ก็คงจะสะท้อนใจพอเห็นสูตรนี้แล้ว ว่างๆ มาพูดทวนอีกในอาหาร 4 โดยเฉพาะอาหารที่ข้อแรกกิน แล้วก็หลงในกาม จนกินเนื้อลูก ฆ่าลูกกินอะไรนี้ โอ้โฮ! สุดยอด

Palatt Rattanawachirin พลัฏฐ์ รัตนวชิรินทร์

พอครว้า... ชื่ออ่านยาก เดียวนี้เขาให้ภาษามันยากๆ อาตมานี้ก็เข้าใจศรัทธาภาษาบาลีอยู่ แต่อาตมาว่า ก็เราเป็นคนไทย คำภาษาไทยเราก็มีเยอะ อาตมาจึงต่างกันกับคุณเสถียรพงษ์ วรรณปก เขาก็เป็นนักตั้งชื่อเหมือนกันนะ เขาตั้งชื่อให้คนมาเยอะเหมือนกันนะ แต่ตั้งเป็นภาษาบาลี ภาษาสันสกฤตเยอะเลย ทั้งนั้นนะ แบบนี้(ชื่อเจ้าของ SMS) อ่านแล้วก็ต้องมาแปล ต้องมาอ่านยังงี้ก็ยิ่งยาก

ส่วนอาตมานั้นเห็นตรงกันข้าม ภาษาไทยเรามีเพราะๆ เยอะ อาตมาจึงมาตั้งชื่อวกรานี้ แต่ละคนๆ ได้ชื่อไปเพราะๆ กันทั้งนั้นเลย ใช้ใหม่ ไม่ต้องกล่าวถึงใคร เดียวจะว่าลำเอียง กล่าวชื่อใครก็เพราะทั้งนั้น ทั้งคำเดียวไปจนกระทั่งไม่รู้ก็คำ 3 พยางค์ 4 พยางค์ แต่พยายามไม่ให้เกิน 4 พยางค์ ก็จะยาว ก็ยังมีบางคนบางชื่อ แต่ก็ยังใช้ได้เยอะ ตั้งไปก็ไม่ต้องรู้เท่าไรแล้ว เป็นหมิ่นแล้ว จะเป็นถึงแสนหรือเปล่าไม่รู้ที่อาตมาตั้ง

_สู่แดนธรรม... ที่ผมชอบที่สุดก็คือ พ่อท่านตั้งชื่อให้ตาม
สถานะความเป็นจริงของเขา เช่น บางคนเขาเกิดในวันเพ็ญขึ้น 15
ค่ำ พ่อท่านตั้งชื่อว่า คีนฟ้านวล น้องสาวเขาก็ชื่อ ขวนฟ้าชม

พ่อครูว่า... มันมีนัยสำคัญลึกซึ้ง บางคนก็มีอะไรๆ อจินไตย อยู่ในที่

นามเป็นรูป รูปเป็นนาม เจโตปริยญาณ 16

__Palatt Rattanawachirin พลัฏฐ์ รัตนวชิรินทร์ ตัวอย่างยังไม่ขัดกรณานิยายตัวที่ถูกรู้ กลายเป็นตัวรู้อย่างไรครับ เช่น จิตที่ท่านปล่อยกตัวอย่างในคนคืออะไร ที่คิดถึงการโปรดรักกับคนรักแล้วเป็นตัวถูกรู้ โดยธรรมารมณจะกลายเป็นตัวรู้อีกทีอย่างไรครับ
ขอบคุณครับ

พ่อครูว่า... อ้อ คุณพลัฏฐ์ยังติดใจ ตัวอย่างยังไม่ขัด เรื่องรูปกับนามมั้ง ตัวที่ถูกรู้คือรูป และตัวรู้คือนาม เขาจะให้านิยายตัวที่ถูกรู้กลายเป็นตัวรู้อย่างไร (จากที่เขียนมา)ไม่ต้องใช้ศัพท์พวกนั้น เดียวอธิบายง่ายๆ

รูปกับนาม มันจะเป็นคู่ ที่ตัวถูกรู้กับตัวผู้รู้เป็นคู่กันแยกไม่ออก มันต้องทำงานร่วมกันไปตลอด เพราะฉะนั้นมันจะเริ่มต้นจากรูป ที่เป็นอื่น ไม่ใช่เรา แล้วเราก็ไปเกี่ยวข้องเข้า เกี่ยวข้องสัมผัส อย่างน้อยมาสัมผัส ไฉ่ที่ยังไม่สัมผัสมันไม่เกี่ยวกับเราหรอก มาสัมผัสเข้า พอสัมผัสปั๊บก็จะเกิดตัวที่ถูกรู้ขึ้นเป็นรูป แล้วก็ตัวเราผู้รู้เป็นนาม

เมื่อยังไม่ได้ศึกษาธรรมะ ตัวนาม-ตัวถูกรู้นี้ก็จะมีขอบหรือข้าง ผลักหรือดูด มันก็จะเกิด 2 เหมือนกัน โลกหรือโกธอะไรพวกนี้ มันก็เป็นผลักหรือดูด 2 อันเสมอ เราก็มารู้จักของเราได้ว่าเราเกิดแล้วนะ

เกิด 2 โดยไปยึดอย่างหนึ่ง “ชอบ”หรือไปยึด”ไม่ชอบ” มันเป็นสภาพคู่ ชอบ-ไม่ชอบ

สิ่งที่มันมาเกิดอาการว่าชอบ-ไม่ชอบนี้ มันเป็นเวทนา ตัวที่อยู่ข้างนอกที่เราสัมผัสแล้ว ก็เรียกว่า กาย สิ่งทีนอกตัวเราสัมผัสกับภายนอก ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสเข้าก็เกิด จิต เจตสิกของเราข้างในอีกตัวหนึ่งเกิดรู้ ก็เป็นอีกสภาพหนึ่ง

ทีนี้ ตั้งแต่เรายังไม่รู้เรื่องกิเลส แยกไม่ออก มันก็ปรุงเป็นชอบหรือไม่ชอบ ชอบหรือชังทันที มันก็ปรุง ใจตัวไม่ชอบหรือชอบนี้แหละที่ปรุงขึ้น มันเป็นนาม..ใช้ไหม เป็นเวทนา ทุกขเวทนา หรือสุขเวทนา หรือไม่ทุกขไม่สุขก็ได้ สัมผัสแล้วก็เฉยๆ ไม่ชอบก็ได้ ชอบก็ได้ ไม่ชอบไม่มี ไม่มีทั้งชอบ-ไม่ชอบ ก็เฉยๆ ก็ได้ก็เยอะเยอะ สัมผัสแล้วก็เฉยๆ ชอบก็ไม่ ไม่ชอบก็ไม่ เยอะใช้ไหม ถ้าเราไปชอบ-ไม่ชอบอยู่มันเยอะเยอะมากกว่าเฉยๆ แล้วคุณจะทำไง จิตอะไรก็ชอบไปหมด แล้วก็ชังไปหมด ก็เมื่อยตายเลย ถ้ามันไม่ชอบซะมาก วันๆ หนึ่งสัมผัสกับอีกตั้งเท่าไรก็ล้านๆ อย่าง วันๆ หนึ่งสัมผัสเป็นล้านๆ อย่างนะ นอกจากคุณจะไม่เบื่อๆ เมาๆ ไม่รับสัมผัส ไม่รู้เรื่อง แต่ถ้าคุณสังเกตสัมผัสแล้วเรา โอ้โห!! คุณนับเป็นวินาทีได้ไหม มันเร็วกว่าวินาที ใช้ไหมสัมผัสนี้ จิตมันเร็วกว่าวินาที คุณไปสิ วันหนึ่งอย่างน้อย 12 ชั่วโมงตอนกลางวัน ไม่ต้องนับกลางคืนก็ได้ เท่าไหร่ละ มันไม่ไหวนี้

เพราะฉะนั้นเมื่อคุณไปเข้าใจใจอุปกับนามตั้งแต่หยาบข้างนอกแล้ว พอเข้ามาข้างในมันเป็นนาม คุณก็วิเคราะห์วิจัยอันนี้เรียกว่า วิเคราะห์วิจัย“กายในกาย”ให้ไปถึง”เวทนา” คือรู้สภาพ ใช้พยัญชนะเรียกว่า “กายในกาย”นี้มันก็คือ”เวทนา”นะ วิเคราะห์วิจัยคำว่ากายในกายมันก็คือเวทนา แล้วเวทนาตัวที่กายในกายยังไม่ได้วิเคราะห์วิจัย

นี้ มันก็รวมยังปนๆเป็นสังขารธรรม ทุกข์สุขอยู่ หรือชอบชังอยู่ คุณก็มาดูตัวนี้อีกทีหนึ่ง ตัวนี้เป็นนามใช้ไหม ชอบชัง ไม่ชอบไม่ชัง มันเป็นเวทนาเป็นนามใช้ไหม คุณก็สัมผัสตรงนาม

พอคุณสัมผัสลงไปตรงนี้ปั๊บ อาการนี้เป็นเวทนา ไม่ใช่กายตัวนั้นแล้ว มันเอาแต่เฉพาะนามข้างในแล้ว แต่ความสัมพันธ์จริงมันไม่ได้ขาดกันนะ ยังมีข้างนอกอยู่ แต่เราไม่เอา-ไม่เกี่ยว เรามาเพ่งที่นาม แล้วคุณก็วิจยนามให้ออก มันเป็นของจริงกับของเก๊ เวทนาเก๊ขอใช้ศัพท์นี้

เวทนาคืออารมณ์จริง หรือตัวรู้แท็กกับตัวรู้เก๊ รู้เก๊ นี่มันเป็นกิเลสปรุงแต่งผสม เป็นเวทนาปรุงแต่ง ก็มาแยกตัวนี้ให้ได้อีก

เพราะฉะนั้น ตัวที่มันถูกรู้ตัวนี้ก็กลายเป็นรูป ตัวคุณมาวิจยอีกทีหนึ่งนี่ก็เป็นตัววิจย วิจยวิตกวิจารณ์นั่นแหละ ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์อีกทีหนึ่งเป็นเจตสิกร่วม เจตสิกของคุณไปทำงานธัมมวิจยสัมโพชฌงค์เจตสิกทำงานเป็นวิจย มันก็เป็นนาม

ไอ้ตัวจิตเจตสิกที่เวทนาที่มันทุกข์สุขหรือมันผลัดดูอยู่นี้ ก็กลายเป็นรูป ใช้ไหม ไม่สับสนใช้ไหม คุณวิจยตัวปรุงแต่งตัวนี้แหละ เพราะฉะนั้นเมื่อคุณวิจยตัวนี้ คุณจะต้องมีความรู้ใน **เจโตปริยญาณ 16 คีลจิตในจิต**

เจโตปริยญาณ 16 มี

1. สราคจิต (จิตมีราคะ) 2. วิตราคจิต (จิตไม่มีราคะ)
3. สโทสจิต (จิตมีโทสะ) 4. วิตโทสจิต (จิตไม่มีโทสะ)
5. สโมหจิต (จิตมีโมหะ) 6. วิตโมหจิต (จิตไม่มีโมหะ)

ฯลฯ

(พตปฎ. เล่ม ๙ อัมพวุฏฐสูตร ข้อ ๑๖๓)

จิตมีราคะ คู่กับ ไม่ใช่ราคะ เรียกว่า สราคะ กับ วีตะราคะ

โทสะ คู่กับ ไม่ใช่โทสะ เรียกว่า สโทสะ กับ วีตโทสะ

โมหะ คู่กับ ไม่ใช่โมหะ เรียกว่า สโมหะ กับ วีตโมหะ

3 คู่(แรก) วีตะ คือทำให้ไม่มี คุณก็ทำต่อไปอีก วิจัยแล้วคุณก็รู้ว่า มันมีกิเลสรวม คุณก็ต้องลดกิเลสราคะ โทสะ โมหะ ให้ได้ คุณก็ทำต่อไป มันได้หรือไม่ได้ มันก็อยู่ที่ฐาน 2 คือฐานเจโตกับฐานสาย พุทธิ สาย Static กับสาย Dynamic

7. *สังขิตตจิตต์. (จิตเกร็ง-จับตัวแน่น หด คมเคร่งอยู่) สาย Static เป็นก้อนดีไม่แตก*

8. *วิกขิตตจิตต์. (จิตกระจาย-ดิ้นไป ฟุ้ง จับไม่ติด) Dynamic “สังขิตตัง”นี้เหมือน Static(สถิตย์-นิ่ง) “วิกขิตตัง”เหมือนกับ Dynamic(เคลื่อนที่) ฟุ้งกระจาย / สังขิตตัง ก็เหมือนสังกะตัง เป็นก้อนดีไม่แตก / วิกขิตตัง กระจาย รวมไม่ติด*

คุณก็รู้อาการของจิตคุณว่า โอ! คุณต้องทำ แล้วคุณก็ทำยังไม่สำเร็จ มันยังเป็น สังขิตตจิตต์ หรือวิกขิตตจิตต์ อยู่ ตามตระกูลจิตของคุณ พุทธจริตหรือศรัทธาจริต ก็แล้วแต่ คุณก็ต้องแยกให้ออก ทำให้มันรู้เพิ่มขึ้น

9. *มหัคคตจิต (จิตเจริญยิ่งใหญ่อขึ้น)*

10. *อมหัคคตจิต (จิตไม่เจริญขึ้น)*

คุณทำรู้เพิ่มขึ้นไม่ได้ ก็เป็น อมหัคตะ เจริญไม่ได้เท่าที่คุณจะทำวิจัยหรือว่าทำงานให้มันลดกิเลส แยกกิเลส ทำกิเลสออกให้ได้ คุณทำยังไม่ได้ก็เป็น อมหัคตะ

มหัคตะ มหะ+อัคคะ มหะคือมาก อัคคะคือเลิศยอด คุณทำยังไม่ได้ก็เป็น อมหัคตะ ทำได้ก็ มหัคคตจิต นี่อีกคู่หนึ่ง

เมื่อคุณทำได้เป็น มหัคตจิต แล้วมันก็ดีขึ้น เรียกว่าเป็น สุตตรจิต

11. สุตตรจิต (จิตมีดีแต่ยังมีดียิ่งกว่านี้-ยังไม่จบ)

12. อนุตตรจิต (จิตไม่มีจิตอื่นสูงยิ่งกว่า)

สุตตรจิต จิตที่ดี สุตระ ดีแบบอุตระ ดีแบบเหนือโลกียะแล้ว ทำได้แล้ว จับกิเลสได้ลดกิเลสได้ แต่ดีกว่านี้ยังมีอีก ยังไม่จบ ยังไม่ถึง อนุตตรจิต (จิตไม่มีจิตอื่นสูงยิ่งกว่า) นี่อีกคู่หนึ่ง สุตตรจิตตั้ง กับ อนุตตรจิตตั้ง

คุณทำต่อไปจนกระทั่งแยกได้ว่า อ้อ..จบจริงๆแล้ว วิมุตติจริงๆ และก็สั่งสมวิมุตติ เช่น ปุญญาภิสังขาร อปุญญาภิสังขาร อเนญชาภิสังขาร คือ อภิสังขาร 3 (พระไตรปิฎกเล่ม ๑๑ "สังคีตสูตร" ข้อ ๒๒๘)

ปุญญาภิสังขาร คุณกำจัดกิเลส กำจัดกิเลสได้แล้ว เต็ดขาดแล้ว ไม่ต้องใช้ปุญญะอีกแล้ว อปุญญะ (แปลว่า)ไม่มีปุญญะ คือไม่ต้องใช้ปุญญะอีกแล้ว เป็น อปุญญาภิสังขาร แล้ว ก็อภิสังขารไปต่อ ไม่ต้องใช้บุญ

จะนั่นจิตที่พ้นจาก ปุญญาภิสังขาร ก็คือไม่ต้องกำจัดด้วยบุญแล้ว บุญหมดหน้าที่ก็เป็นอปุญญะ คุณก็อภิสังขารต่อไปอีก เพราะฉะนั้นมันก็มีแต่กุศล มีแต่ความรู้ที่เพิ่มขึ้น มีแต่ “ปริสฺสทฺธา ปรีโยทาทา มุฑฺ กัมมัญญา ปภัสสรา” เจริญต่อไปเรื่อยๆ คุณก็ทำต่อไปอีก

องค์คุณอุเบกขา ๕

คือสภาวะจิตวิญญานบริสุทธิ์ไร้กิเลส (นิวรรณ์ ๕)

ปริสฺสทฺธา ปรีโยทาทา มุฑฺ กัมมัญญา ปภัสสรา

๑. ปริสฺสทฺธา (จิตบริสุทธิ์หมดจด)

๒. ปรีโยทาทา (จิตสะอาดผุดผ่องแม่มัสมัสน้อย)

๓. มุทุ (จิตห้าวอ่อนดัดง่ายแหวไว)

๔. กัมมัฏฐา (จิตควรแก่การงาน)

๕. ปรัสสรา (จิตผ่องใสแหววาว)

(พตปญ.เล่ม 14/ข้อ 690 ธาตุวิภังคสูตร)

“ปรีสุทธา” ก็คือสะอาด มันก็สะอาดยิ่งขึ้น “ปรีโยทาทา” แล้วก็สั่งสมลงไปในจิตตัวเองเรียกว่าจิตมฤตธาตุ “มฤตธาตุ” จิตที่สั่งสมคุณสมบัติอันวิเศษของจิตที่เจริญ แล้วมันก็เจริญขึ้น ก็ไปทำงานเป็น”กัมมัฏฐา” จะทำงานก็เจริญสูงขึ้นไปอีกเรื่อย เหมาะควรแก่การงานมีความเฉลียวฉลาด มีความสามารถ มีสมรรถนะสูงไปเรื่อยๆ เป็นกัมมัฏฐา ทำงานมีแต่ถูกต้องดีงาม ไม่บกพร่อง ไปเรื่อยๆ แต่ทำงานยัง”ใจจิตก็”ประภัสสร” ไม่มีหมอง ไม่มีหม่น ไม่มีลดคุณภาพ มีแต่ใสสว่างเพิ่มขึ้น ๆ ประภัสสร นี่คือคุณสมบัติ 5 ประการของโลกุตระจิต เรียกว่า “อุเบกขา 5”

ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก (ธาตุวิภังคสูตร พตปญ.เล่ม 14 ข้อ 690) อาตมาก็เอามาใช้อธิบายธรรมะมานานแล้ว มาก นี่เป็นความเจริญของความจบ

ทีนี้พอคุณไม่ต้องใช้ อุปัญญา ก็ทำไปให้เจริญเป็น ปรีสุทธา ปรีโยทาทา มุทุ กัมมัฏฐา ปรัสสรา จิตของคุณก็ตกผลึกเป็น ”อเนนฺชา” สั่งสมความตั้งมั่นเรียกว่า “สมาหิโต” เป็นสองคู่สุดท้ายในเจโตปริยญาณ 16 นี่เป็นจิตตั้งมั่นเป็น”สมาหิตะ” และทบทวนอีก 2 คู่สุดท้าย “วิมุตติ” กับ”อวิมุตติ” อีกทีหนึ่ง ทวนแล้วทวนอีกด้วยกายด้วยสัญญา ตาม”วิญญานลลิตี 7” คุณก็ทวนอีก ตรวจสอบอีก สภาพคู่

13. สมาหิตจิต (จิตตั้งมั่นเป็นประโยชน์ดีแล้ว) 14. อสมาหิตจิต (จิตยังไม่ตั้งมั่นไม่เป็นประโยชน์) 15. วิมุตตจิต (จิตหลุดพ้น) . . . 16. อวิมุตตจิต (จิตยังไม่หลุดพ้นสิ้นเกลี้ยง) . (พตปฎ. เล่ม 9 ข้อ 135)

ตรวจสอบทุกอย่างจนกระทั่งคุณชัดเจนหมด ทุกอย่างเป็น”อา-
กิญจัญญายตนะ” จบที่อาภิญจัญญายตนะ ตรวจสอบทุกอย่างไม่มี
อะไรขาดตกหล่นบกพร่อง ไม่มีอะไรที่ไม่สมบูรณ์อีกแล้ว สมบูรณ์สุด
แล้ว axiom(แฉีกเชี่ยม) แล้ว จบที่สุดซึ่งไม่ต้องพิสูจน์อีก ชตพ.
สุดท้ายจบด้วย”วิมุตติ” หลุดพ้นเด็ดขาด แล้วจิตก็ตั้งมั่น

จิตตั้งมั่นของพระพุทธเจ้าจึงเรียกว่า สมาหิตโต หรือสมาหิตะ ไม่
ใช้คำว่า สมาธิ เท่านั้นนะ เป็นความจริงของจิต สมาหิตะ นี้
โดยพยัญชนะ ความจริงที่มันเกิด สมะ กับ หิตะ ยอดเยี่ยมแล้ว ไม่
ต้องพิสูจน์อีกแล้ว ชตพ.แล้ว axiom แล้ว ไม่ต้องพิสูจน์อีก..จบ

เพราะฉะนั้น จิตที่สั่งสมตกผลึกเป็น อเนญชาๆ ด้วยความ
บริสุทธิ์สะอาด ด้วยอุเบกขา 5 นี้แหละ สั่งสมลงเป็นอเนญชา
“อเนญชาภิสังขาร” ชนิดที่ไม่มีบุญ ไม่ต้องบุญแล้ว มีแต่จิตสะอาด
เป็นอุเบกขา อุเบกขาสั่งสมตกผลึกลง ตกผลึกลง ก็ยิ่งตกผลึกเป็น
สมาหิตะ ไม่มีที่สิ้นสุด อัปปมัญญาไปเลย มันยิ่งเจริญไปยอดเยี่ยม
ไม่มีที่สิ้นสุดเลย เห็นไหม

อธิบายขยายความไปจากคุณพลัฏฐ์ ถ้ามถึงเรื่องของ รูปกับนาม
มันแปลกลับไปกลับมาอย่างไร เข้าใจแล้วนะ มันก็หมุนไปหมุนมา
อย่างที่ว่านี้

หมด sms แล้ว เหลือเวลาอีก 11 นาที
(พ่อครูพัก จิบน้ำ)

สมณะเดินดิน... พ่อครูพูดถึงคุณทักษิณที่เขาคิดว่าเขาได้เปรียบ พ่อจะได้ประโยชน์อะไรมากขึ้น ผมนึกถึงตัวอย่างที่ตรงข้ามอีกคนหนึ่งนะ คุณรักเกียรติ สุขธนะ เขาก็เป็นนักโทษเหมือนกัน แต่ว่าช่วงที่เขาหนีคดีนั้น มันคนละเรื่องกับทักษิณเลยนะ คุณรักเกียรติต้องทุกข์ทรมาน ไปอาศัยหลบตรงนั้นตรงนี้ เงินทองก็ไม่ค่อยมี คิดอยากจะฆ่าตัวตายตั้งหลายครั้ง แต่คุณทักษิณนั่งเครื่องบินเจ็ทไปไหนมาไหนสุขสบาย แต่คนทุกข์ทรมานนี้ สุดท้ายหนีไม่รอด ถูก ตร.จับได้ แกบอกว่แกโล่งเลย ชีวิตนี้ไม่ต้องหนีอีกแล้ว แล้วก็ยอมติดคุก ใช้เวลาส่วนนี้อ่านหนังสือธรรมะ จนออกมาจากคุก คนก็ยกย่องว่าเขาเกิดความสำนึกผิด และชีวิตเขาก็จบจริงๆเลย แต่ชีวิตอย่างนี้ มันเหมือนกับได้ๆๆ แต่ว่าต้องแบ่ง ต้องใหญ่ ต้องให้คนยอม ไม่รู้จะจบตรงไหน คิดว่าต้องมีมือปราบเขาลงได้สักวัน แต่อีกคนเขายากลำบาก แต่เขากลับเกิดดวงตาเห็นธรรมง่ายกว่า จบกว่าและโลกก็ยอมรับด้วยกับสำนึกผิดในสิ่งที่เขาผิดพลาดมา กลับออกมาแล้วเป็นผู้บรรยายเรื่องการโกงให้คนอื่นฟังได้อีกด้วย มันคนละอย่างเลย

สู่แดนธรรม... ตอนที่พ่อท่าน พูดถึงทักษิณ ผมยังรู้สึกว่ทักษิณยังไม่ได้ซาบซึ้งในบทสวดชักบังสุกุลนะครับ ที่มาของเรื่องนี้คือเทวดาตนหนึ่ง เขาหลงสุขอยู่ในสวนนันทวัน เขาประกาศว่ถ้าเทวดาตนไหนไม่รู้จักสวนนันทวันถือว่าเทวดานั้นไม่รู้จักความสุข เพราะเขาเป็นอย่างทักษิณนี้แหละ แล้วก็มีเทวดาอีกตนหนึ่งมาขัดคอว่ ท่านเทวดาผู้โง่เขลาเอ๋ย ทำไมพูดอย่างนั้น เทวดาวิสุทธิเทพท่านกล่าวไว้ว่ “อนิจจาสังเพสสังขาร สังขารทั้งปวงไม่เที่ยง มีเกิดขึ้นและเสื่อมไปเป็นธรรมดา เกิดขึ้นแล้วก็ดับไป ความสงบบระรับ

จากสังขารเหล่านั้นเสียได้ นั้นแหละเป็นสุข” ก็คือ “เตสังวุปะสะโมสุโข”

ความสุขที่พ่อท่านสอนคือ สุขที่รับจากความสุข

พ่อครูว่า... สุขนั้นแหละ ที่รับจากความสุข ก็ไม่มีความสุขนั้นแหละ พุทธภาษาไทยมันก็มีอย่างนั้น
ก็ได้เติมความรู้กันเพิ่มเติมขึ้นไปอีกไม่ใช่น้อยวันนี้

ก็มาพูดถึง เมื่อที่เราพูดธรรมะลึกซึ้งซับซ้อนไม่ใช่น้อย ก็ไปพาดพิงถึงปัจจุบันธรรม เรื่องของการบริหารประเทศ เรื่องของคน นี่ก็ต้องขอบคุณคนที่พาดพิงถึง เราพูดพาดพิงถึงนี้เราเห็นใจ เราเข้าใจท่านทั้งหลายเหล่านั้น แต่สงสาร ได้แต่สงสาร สงสารจริงๆ เห็นว่าท่านยังหลงอยู่ในวิภวสงสารอีกเยอะ นี่คือสงสาร ท่านยังหลงผิดอยู่ในวิภวสงสาร ยังจะอยู่ในสงสารอีกนาน คือวนเวียนอยู่ในวิภวนี้ ยังไม่พ้นหรือก ไม่ใช่ว่าถูก มันเป็นอย่างนั้น

นี่ก็มีคนที่เขียนวิเคราะห์วิสัย เรื่องของพฤติกรรมสังคมเรื่องการเมืองมา พฤติกรรมของคุณเศรษฐาี่แหละ แจกเงินหมื่น

แจกเงินหมื่น & ระชังปลุกให้ตื่นจากฟรีดแมน! | ขิดตะวัน ชนะกุล

By ผศ.ดร.ขิดตะวัน ชนะกุล / เศรษฐศาสตร์และการเมือง
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 27 ก.ย. 2566 เวลา 13:35 น.331
(ดูเนื้อความเต็มของบทความ)

(พ่อครูอ่าน)

“ไปทานข้าวกัน ผมเลี้ยง” หากมีหนุ่มหล่อยื่นข้อเสนอพาไปทานอาหารกลางวันบนเรือยอร์ชในทะเลแคริบเบียน เชื่อว่าสาวน้อยสาว

ใหญ่จำนวนไม่น้อยคงยินดีตอบรับโดยไม่ลังเล ทำไมละ “ของฟรีดีๆ แบบนี้ ใครจะไม่เอา!?”

พอครว้า ฟังดีๆ นะ นี่เอาได้อialogue บทสนทนา) ง่ายๆ ฟัง
นัยยะสำคัญของมันนะ

วาทะสำคัญโดย “มิลตัน ฟรีดแมน” ที่ ดร.ชิตตะวันพาดพิงถึง

— หากทว่า วาทะสำคัญโดย มิลตัน ฟรีดแมน นักเศรษฐศาสตร์

รางวัลโนเบลที่ว่า “There is No Such Thing as a Free Lunch.”

หมายถึง อาหารฟรีๆ ไม่มีอยู่จริง ก็ยังถูกต้องเสมอ

พอครว้า ไม่มีอาหารของใครที่เลี้ยงฟรี มีของอโศกนี้ ดร.ชิตตะวันลิ้ม
ไป ลิ้มว่า ของอโศกนี้เลี้ยงอาหารกลางวันฟรี อาหารอื่นก็ได้นะ ใน
โลกียะเขาไม่มี แต่ในโลกุตระ เรามี

— ส่วนวนดังกล่าวสื่อถึงความจริงที่ว่าทุกสิ่งย่อมมีราคา และไม่มีอะไร
ที่ได้มาฟรีอย่างแท้จริง หากชายผู้นี้เลือกที่จะนำเงินไปเปย์อาหาร
กลางวันสาว เขาย่อมสูญเสียโอกาสที่จะนำเงินจำนวนดังกล่าวไป
ซื้อสินค้าและบริการหรือทำประโยชน์อย่างอื่น

พอครว้า ทำประโยชน์อย่างอื่น กับคนที่ควรได้ คนขาดแคลน คน
เดือดร้อน คนจน อะไรอย่างนี้ แต่นี้จะไปเปย์สาว มันมี something
wrong นะ! มันมีอะไรซ่อนอยู่เบื้องหลังนะ นัยยะสำคัญแฝงอยู่ขณะนี้
เป็น hidden agenda(วาระซ่อนเร้น) อยู่นะ ไข่ไหม ชวนสาว “ไปกิน
ข้าวฟรี ไปไหมละ”

— เช่นเดียวกัน การที่รัฐบาลใหม่มีนโยบายเติมเงินในกระเป๋า

ดิจิทัลให้ประชาชนอายุตั้งแต่ 16 ปีขึ้นไปคนละ 10,000 บาท ไข่

จ่าย รวมเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้นเกือบ 600,000 ล้านบาท ย่อมเกิด

เป็นต้นทุนค่าเสียโอกาสในการนำงบประมาณจำนวนดังกล่าวไปใช้
ในโครงการที่มีความจำเป็นและเหมาะสม

พอครุว่า เอาเงินจำนวนนี้ไปใช้กิจการที่มันจำเป็นและเหมาะสม มัน
จะได้ประโยชน์กว่า

(พอครุอ่านย่อถัดไป)

อาทิ โครงการซื้อเครื่องมือทางการแพทย์ โครงการอาหารกลางวัน
เด็ก โครงการสวัสดิการเพื่อทหารชั้นผู้น้อยในพื้นที่ 3 จังหวัดชาย
แดนภาคใต้

นอกจากนี้ สถานการณ์ทางการคลังในช่วงกว่าสิบปีที่ผ่านมาชี้ชัดว่า
รัฐบาลไทยมีการใช้งบประมาณเกินตัว นั่นคือ มีความไม่สมดุล
ระหว่างการใช้จ่ายและการจัดเก็บรายได้ของรัฐ เรียกทางวิชาการว่า
การขาดดุลงบประมาณ

เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ
พ.ศ. 2566 พบว่า มีวงเงินงบประมาณรายจ่ายจำนวน 3,185,000
ล้านบาท ในขณะที่รายได้ที่จัดเก็บได้เป็นเงินเพียง 2,490,000 ล้าน
บาท จึงต้องมีการกู้เพื่อชดเชยการขาดดุลงบประมาณจำนวน
695,000 ล้านบาท ซึ่งรวมเป็นองค์ประกอบสำคัญของหนี้สาธารณะ

แม้คณะทำงานนโยบายแจกเงินดิจิทัลหั่วละหมื่นจะชี้แจงว่า เงินที่จะ
นำมาใช้ในโครงการมาจากการจัดเก็บภาษีที่เพิ่มขึ้นจากการออก
นโยบาย ก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่รัฐจะจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มได้
สูงขึ้นถึงเกือบ 600,000 ล้านบาท

แหล่งที่มาของเงินที่จะนำมาใช้ในโครงการจึงหนีไม่พ้นการก่อหนี้ผ่านหลากหลายวิธี ส่งผลให้หนี้สาธารณะของประเทศต้องทะยานสูงขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

การพุ่งสูงขึ้นของหนี้สาธารณะหมายถึงค่าเสียโอกาสของการใช้งบประมาณ ในวันข้างหน้า แทนที่รัฐบาลจะสามารถนำรายได้จากการจัดเก็บภาษีไปใช้จ่ายสำหรับการพัฒนาประเทศ แต่กลับต้องนำไปใช้หนี้ดอกเบี้ยซึ่งเกิดจากการใช้จ่ายเงินเกินตัวของรัฐในเรื่องที่ไม่เหมาะสม

พ่อครูว่า นี่มาเอาใจอีหนู พาไปกินโดยเอาเงินมาจ่าย แทนที่จะเอาเงินไปจ่ายในสิ่งที่เป็นความสำคัญจำเป็นก่อน ไม่ เอามาอย่างนี้ ก็เหมือนกันกับเอาเงินนี้มา ได้เสียง เอาเงินหมื่นมาล่ออายุ 16 ปีขึ้นไป เอามาจ่ายล่อคน แล้วต้องจ่ายเขาจริงด้วย แทนที่จะเอาเงินจำนวนนี้ไปทำประโยชน์ที่ควรจะทำ แต่คุณเอาเงินจำนวนนี้ของรัฐ เงินของส่วนรวมของประชาชนทั้งประเทศไป เพื่อได้เสียงของคุณ เพื่อซื้อเสียงของคุณ เห็นแก่ตัวจัดจ้านไหม? แล้วอันนี้จะต้องเกิดสิ่งที่เป็นพันธกิจต่อ ต้องไปเป็นหนี้ ต้องไปไยดอกเบี้ย ไปอะไรๆ ต้องเป็นภาระของประชาชน เขาไม่ได้เป็นคนรับเองนะ เศรษฐาไม่ได้เอาเงินของตัวเองออกมานะ

__นั่นคือ ความสบายของประชาชนแต่ละคนในการได้เงินไปซื้อสินค้าและบริการต่างๆ แบบฟรีๆ ถึง 1 หมื่นบาทในปี 2567 ย่อมเกิดเป็นข้อจำกัดในการใช้งบประมาณของรัฐเพื่อประโยชน์ของประชาชนในอนาคต

พ่อครูว่า ได้เงินหมื่น เป็นความสบายง่าย ๆ มั่งง่าย “โห้ย! เขาจะให้หมื่น เอาสิ เรื่องอะไร ของฟรีๆ นะ”

เขาก็ไปคิดถึง เขาก็มีความฉลาดอีกแหละ ใครจะพูดถึงว่า นี่เป็น(ความเสียหาย)เศรษฐกิจ อาตมาดักคอก่อน จะเป็นอย่างนั้นหรือเปล่า เอาเงินในอนาคตมาใช้อย่างนี้ก่อน

นอกจากนี้ เมื่อการก่อหนี้เพื่อมาใช้จ่ายเป็นการผลักระดานภาษีจากปัจจุบันไปยังอนาคต การใช้จ่ายของรัฐที่เกิดขึ้นจึงควรถูกนำไปใช้ในโครงการที่เป็นไปเพื่อการลงทุน ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ในระยะยาว

พ่อครูว่า เอาเงินก้อนนี้ไปใช้ในการติดสินบนประชาชน แต่ควรเอาเงินนี้ไปลงทุนในสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ประชาชนในระยะยาวเหมือนลงทุนทำ แต่กลับเอาเงินนี้ มาทำเพื่อประโยชน์ประชาชน เอามาซื้อเสียงของคุณสะนี่ เห็นไหม ความฉลาดแกมโกงของคน

อาทิ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การรักษาสิ่งแวดล้อม และการศึกษา สำหรับโครงการนี้ ในขณะที่คนอายุ 16 ปี ขึ้นไป ไม่ว่าจะร่ำรวยหรือยากจน จะติดยาหรือจะเป็นผู้มีอิทธิพล ก็ต่างได้ประโยชน์จากเงินหมื่นบาทที่สามารถนำไปจับจ่ายใช้สอย

พ่อครูว่า เพราะฉะนั้น เอาเงินหมื่นนี้ไปใช้กับสิ่งที่ถูกต้อง เนื้อหาจำเป็นสำคัญก่อน แทนที่จะมาหาซื้อเสียงติดสินบนมนุษย์ เห็นไหมว่า เชิงชั้นของคนฉลาดแกมโกงนี้ ทำเพื่อตัวเองอย่างนี้

เด็กรุ่นใหม่ซึ่งไม่ได้รับประโยชน์จากโครงการแม่แต่น้อย กลับต้องร่วมแบกรับภาระหนี้ประเทศ ถูกเก็บภาษีในอัตราที่สูง เพื่อเป็น

งบประมาณจ่ายคืนหนี้ดอกเบี้ยในโครงการที่เป็นไปเพื่อการจับจ่าย
ใช้สอยของคนในยุคนี้

พ่อครูว่า เพราะเอาเงินอนาคตมาใช้ ถึงแถมติดดอกเบี้ยมาด้วย เอา
มาใช้ ใครจะต้องรับ ต้องลำบากในอนาคต ก็คนรุ่นใหม่ตามขึ้นไป
ต้องร่วมแบกรับภาระหนี้ประเทศ ถูกเก็บภาษีในอัตราที่สูง อาจจะ
เพิ่มภาษี มันยังมีนัยยะอีก ซับซ้อนกว่านี้อีกนะ

_นโยบายหัวละหมื่นจึงเปรียบดั่งอาหารกลางวันหรรษาที่
ชายหนุ่มไปกุมมาเพื่อเปย์สาว ทั้งสองคนมีความสุขรักกันอย่างดุจดั่ง
แต่อนิจจา อีกไม่กี่ปีข้างหน้า สาวคนนี้จะหลงไปกับหนุ่มสายกู่ พร้อม
ลูกสาวลูกชายวัยน่ารัก ต้องเผชิญกับความทุกข์อย่างแสนสาหัส
พ่อครูว่า สาวคนนี้ติดกับดักของนายหนุ่มคนนี้แล้ว ก็มาแต่งงานกัน
ได้ลูกสาวลูกชาย วัยน่ารัก ต้องเผชิญกับความทุกข์อย่างแสนสาหัส
ผู้รับก็คือลูกของพวกเขาเองนะ

การได้เปรียบคือหนี้โดยสังขรณ์

_การใช้หนี้ดอกเบี้ยจำนวนมหาศาลที่เกิดจากการกู้ ทำให้ครอบครัว
เกิดความขัดสน มีรายได้ไม่เพียงพอที่จะจัดการการศึกษาที่ดีให้ลูก...
นั่นคือ น้ำผึ้งริมทะเลของพ่อและแม่ในวันนั้น กลั่นกลายเป็นยาพิษที่
บั่นทอนอนาคตของลูกในวันนี้...เพราะโลกนี้ไม่มีอะไรฟรี...ดังที่ ฟรี
ดแมน..ปรมาจารย์ด้านเศรษฐศาสตร์...ได้สั่งระฆังเตือนไว้...

พ่อครูว่า... ในเรื่องเศรษฐศาสตร์ที่เป็นสภาวะโลกียะ ที่เขาพูด
กันนี้ มันคือความวนที่ซับซ้อน หนี้ซ้อนหนี้ หนี้ซ้อนหนี้ทับทวี ไป
เรื่อย ๆ

แล้วหนี้ที่ซับซ้อนหนี้ นี่อาตมาเคยพูดมาแล้ว มันจะมีเป็นหนี้เสีย เป็น NPL (Non-Performing Loan) หายไปกับสายลมทิ้งไป ขนาดที่มันจะหายไปกับสายลม มันก็ยังมีหนี้ที่ยังบันทึก ยังไม่หาย ยังไม่เลื่อนไปกับสายลมอีกไม่ใช่น้อย ที่จะวนเวียนวนเวียนต่อไปอีก ในโลกก็จะมีหนี้พอกหางหมูแบบนี้ไม่มีวันจบ ในโลกทุนนิยมขอบอกไว้เลย ทุกประเทศ โลกก็จะมีประเทศที่จะมีโลกุตระ และกลุ่มหมู่ของคนโลกุตระเท่านั้นที่จะไม่มีหนี้พอกหางหมูทบทบบริสุทธิที่สุด นอกนั้นไม่บริสุทธิ

เพราะคนรวมกันในมวลคน มีตะกอละมาก-ตะกอละน้อยกันทั้งนั้น ยังมีกิเลสกันทั้งนั้น เพราะฉะนั้น(ถาม) คนทุกคนที่ตะกอละและมีกิเลสนี้จะเป็นคนที่ทำตนเองได้เปรียบหรือทำตนเองเสียเปรียบ? ก็ต้องทำตัวเองได้เปรียบ ตอบต่างๆ “ได้เปรียบ”

การได้เปรียบ คือ หนี้โดยสังขาร การเสียเปรียบคือการเสียสละ ไม่ใช่หนี้ การเสียเปรียบคือการเสียสละออกไป ไม่มีหนี้ติดกลับมา

ง่ายๆ ใครคิดไม่ออก เอาหัวฟาดถูเขาเลย เพราะฉะนั้นเราก็ปลอดภัย เราไม่มีหนี้ โดยลึกซึ้ง-โดยหยาบตื้น-ลึกซึ้งก็ไม่มีทั้งนั้น เห็นไหมนัยยะสำคัญของสภาพที่เกิดเรียกว่า เศรษฐกิจหมุนเวียน

เพราะฉะนั้นชาวอโศกที่มีสาธารณโภคี เพราะพวกคุณจิตสุญจิตไม่สะสม จิตไม่ต้องการเอาเปรียบ จิตไม่ต้องการอยากได้ มีแต่มาเสียสละ เสียสละ เสียสละตั้งแต่วันคุณรู้ และตัดสินใจได้ประพจน์อย่างนี้ เป็นกรรมของคุณจริงๆ ตลอดไปเลย ปัญญาที่มันรู้ว่า คนเราถ้ายืนอยู่ตรงนี้ ยืนอยู่ตรงที่ไม่เอาเปรียบใคร มีแต่สละ

เป็นคน อิสระ สบาย สงบ อบอุ่น อิมเอ็ม เกษมใส ใจเกื้อกูล
และเพิ่มพูนการเสียสละ ปลายเปิดตัวนี้ตลอดกาลนาน ไม่มีวันเป็น
หนี้ มีแต่เป็นประโยชน์ตลอดกาลนาน

เวลามันก็หมดลง อยากจะพูดต่อไปอีกอยู่ แต่มันก็จะ 2 ทุ่มนะนี่
อีก 7 นาที เอา ให้ท่านเดินดินพูดสัก 7 นาทีก็ได้แล้ว

สมณะเดินดิน... เมื่อเร็ว ๆ นี้เรามีประชุมใหญ่สหกรณ์ มีเจ้าหน้าที่
ใหม่เพิ่งย้ายเข้ามา เขาก็สะดุดอย่างหนึ่งว่า สหกรณ์ที่นี่ไม่มีหนี้เลย
เขาก็ชื่นชม สหกรณ์อื่นเขาต้องมีหนี้กัน แต่ที่นี่ไม่มีหนี้อะไรเลย แต่
เราไม่ได้คุยโม้ให้เขาฟังว่า นี่เป็นกฎเหล็กของบุญนิยมที่พวกเราไม่
ได้ทำอย่างโลก

พ่อครูว่า... นี่เป็นเรื่องที่เพิ่งผ่านไปหยกๆ นะ ที่ จนท.สหกรณ์
เข้ามาตรวจ ชุมชนที่ไม่มีหนี้ เอ! มันเกิดได้ยังไง ที่ทุกคนไม่มีหนี้

สมณะเดินดิน... เป็นสิ่งหนึ่งที่เขาชื่นชมว่าพวกเราพึ่งพาตัวเอง
ได้ และเวลาโหวตกัน เป็นเอกฉันท์มากเลย ยกมือพร้อมๆ เป็น
ปึกแผ่นเป็นเอกฉันท์กัน ก็เลยต้องอธิบายให้ จนท.ฟังว่า ที่นี่ไม่มีคน
มาแย่งผลประโยชน์กัน มีแต่จิตอาสา อะไรที่เป็นสิ่งดีงาม เราก็เห็น
สอดคล้องกัน ก็จะได้ไปรังใส่วยยกมือเหมือนกันตลอด แต่สังคมข้าง
นอก เมื่อเข้าเฟิ่งได้ฟังของอเมริกา ประธานาธิบดีของเขา มีพวกที่
Strike พนักงานคนทำรถยนต์ พวกแรงงาน ปรากฏว่า โจ ไบเดน รีบ
มาเลย มาสนับสนุนการ Strike ครั้งนี้ เขาบอกว่า นี่เป็นครั้งแรกเลย
แต่ก่อนไม่เคยมีประธานาธิบดีมาสนับสนุนพวก Strike แต่ที่มา
สนับสนุนเพราะว่าเขาจะเอาคะแนนเสียงให้พวกนี้เลือกเขา ตอนนี้
เขาขาดเสียงก็ยังแพ้วโด้นัลด์ ทรัมป์ อยู่ ก็เลยมาหาเสียงจากคน
งานที่ Strike พวกนี้

เพราะฉะนั้นที่แจกเงินหมื่นก็ทำเพื่อจะได้เสียง ไม่ได้ทำเพื่อจะสร้างประเทศให้เกิดความมั่นคงแข็งแรงอะไรยังไง

นักการเมืองทุกคนก็ทำเพื่อได้แต่คะแนนเสียง เทียบกับสังคมพวกเราที่ไม่ได้แย่งคะแนนเสียง ไม่ได้มุ่งหาเสียง มันสงบสุข เป็นความเจริญ แต่คนไม่เข้าใจอย่างล่งตุ่ ล่งตุ่ก็ไม่มีวิธีหาเสียง ไม่รู้จักวิธีเอาเงินมาแจกจ่าย แต่คนโง่ๆอย่างล่งตุ่ทำให้ประเทศมีเงินสำรอง มีทองคำสำรองมากในโลก ทักษิณทำให้ประเทศวอดวาย ยับเยินคนก็ยังเห็นว่าอย่างนั้นคือความเจริญ

สรุปแล้วอย่างที่พ่อครูบอกว่า เครื่องชี้วัดความเจริญหรือความเสื่อมคือสังคมที่เต็มไปด้วยการแย่งลาภ แย่งยศก็คือสังคมแห่งความเสื่อม สังคมที่อยู่กันอย่างไม่ได้แย่งลาภยศสรรเสริญคือสังคมแห่งความเจริญ วันนี้ก็ต้องขอกราบขอบคุณพ่อครูด้วยความเคารพอย่างสูงครับ

เจริญธรรมพวกเราทุกคน

เนื้อความเต็มของบทความ

แจกเงินหมื่น & ระชังปลุกให้ตื่นจากฟรีดแมน! | ชิดตะวัน ชนะกุล
By ผศ.ดร.ชิดตะวัน ชนะกุล | เศรษฐศาสตร์และการเมือง
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 27 ก.ย. 2566 เวลา 13:35 น.

<https://www.bangkokbiznews.com/blogs/business/economic/109069>

1

“ไปทานข้าวกัน ผมเลี้ยง” หากมีหนุ่มหล่อยื่นข้อเสนอพาไปทานอาหาร กลางวันบนเรือยอร์ชในทะเลแคริบเบียน เชื่อว่าสาวน้อยสาวใหญ่

จำนวนไม่น้อยคงยินดีตอบรับโดยไม่ลังเล ทำไมล่ะ “ของฟรีๆ แบบนี้ ใครจะไม่เอา!”

หากทว่า วาทะสำคัญโดย มิลตัน ฟรีดแมน นักเศรษฐศาสตร์รางวัลโนเบลที่ว่า “There is No Such Thing as a Free Lunch.” หมายถึง อาหารฟรีๆ ไม่มีอยู่จริง ก็ยังถูกต้องเสมอ ส่วนนวดังกล่าวสื่อถึงความจริงที่ว่าทุกสิ่งย่อมมีราคา และไม่มีอะไรที่ได้มาฟรีอย่างแท้จริง หากชายผู้นี้เลือกที่จะนำเงินไปเปย์อาหารกลางวันสาว เขาย่อมสูญเสียโอกาสที่จะนำเงินจำนวนดังกล่าวไปซื้อสินค้าและบริการหรือทำประโยชน์อย่างอื่น

เช่นเดียวกัน การที่รัฐบาลใหม่มีนโยบายเติมเงินในกระเป๋าดิจิทัลให้ประชาชนอายุตั้งแต่ 16 ปีขึ้นไปคนละ 10,000 บาท ใช้จ่าย รวมเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้นเกือบ 600,000 ล้านบาท ย่อมเกิดเป็นต้นทุนค่าเสียโอกาสในการนำงบประมาณจำนวนดังกล่าวไปใช้ในโครงการที่มีความจำเป็นและเหมาะสม

อาทิ โครงการซื้อเครื่องมือทางการแพทย์ โครงการอาหารกลางวันเด็ก โครงการสวัสดิการเพื่อทหารชั้นผู้น้อยในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

นอกจากนี้ สถานการณ์ทางการคลังในช่วงกว่าสิบปีที่ผ่านมาชี้ชัดว่า รัฐบาลไทยมีการใช้งบประมาณเกินตัว นั่นคือ มีความไม่สมดุลระหว่างการใช้จ่าย และการจัดเก็บรายได้ของรัฐ เรียกทางวิชาการว่า การขาดดุลงบประมาณ

เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 พบว่า มีวงเงินงบประมาณรายจ่ายจำนวน 3,185,000 ล้านบาท ในขณะที่รายได้ที่จัดเก็บได้เป็นเงินเพียง 2,490,000 ล้านบาท จึงต้องมีการกู้เพื่อชดเชยการขาดดุลงบประมาณจำนวน 695,000 ล้านบาท ซึ่งรวมเป็นองค์ประกอบสำคัญของหนี้สาธารณะ

แม้คณะทำงานนโยบายแจกเงินดิจิทัลหั่วละหมื่นจะชี้แจงว่า เงินที่จะนำมาใช้ในโครงการมาจากการจัดเก็บภาษีที่เพิ่มขึ้นจากการออกนโยบาย ก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่รัฐจะจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มได้สูงขึ้นถึงเกือบ 600,000 ล้านบาท

แหล่งที่มาของเงินที่จะนำมาใช้ในโครงการจึงหนีไม่พ้นการก่อหนี้ผ่านหลากหลายวิธี ส่งผลให้หนี้สาธารณะของประเทศต้องทะยานสูงขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

การพุ่งสูงขึ้นของหนี้สาธารณะหมายถึงค่าเสียโอกาสของการใช้งบประมาณในวันข้างหน้าแทนที่รัฐบาลจะสามารถนำรายได้จากการจัดเก็บภาษีไปใช้จ่ายสำหรับการพัฒนาประเทศ แต่กลับต้องนำไปใช้หนี้ดอกเบี้ยซึ่งเกิดจากการใช้จ่ายเงินเกินตัวของรัฐในเรื่องที่ไม่เหมาะสม

นั่นคือ ความสบายของประชาชนแต่ละคนในการได้เงินไปซื้อสินค้าและบริการต่างๆ แบบฟรีๆ ถึง 1 หมื่นบาทในปี 2567 ย่อมเกิดเป็นข้อจำกัดในการใช้งบประมาณของรัฐเพื่อประโยชน์ของประชาชนในอนาคต

นอกจากนี้ เมื่อการก่อหนี้เพื่อมาใช้จ่ายเป็นการผลักระด้นภาษีจากปัจจุบันไปยังอนาคต การใช้จ่ายของรัฐที่เกิดขึ้นจึงควรถูกนำไปใช้ในโครงการที่เป็นไปเพื่อการลงทุน ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ในระยะยาว

อาทิ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การรักษาสิ่งแวดล้อม และการศึกษา สำหรับโครงการนี้ ในขณะที่คนอายุ 16 ปี ขึ้นไป ไม่ว่าจะร่ำรวยหรือยากจนจะติดยาหรือจะเป็นผู้มีอิทธิพล ก็ต่างได้ประโยชน์จากเงินหมื่นบาทที่สามารถนำไปจับจ่ายใช้สอย

เด็กรุ่นใหม่ซึ่งไม่ได้รับประโยชน์จากโครงการแม่แต่น้อย กลับต้องร่วมแบกรับภาระหนี้ประเทศ ถูกเก็บภาษีในอัตราที่สูง เพื่อเป็นงบประมาณจ่ายคืนหนี้ ดอกเบี้ยในโครงการที่เป็นไปเพื่อการจับจ่ายใช้สอยของคนในยุคนี้

นโยบายหัวละหมื่นจึงเปรียบดังอาหารกลางวันหรรษาที่ขายหนุ่มไปกู่มาเพื่อเป่ย์สาว ทั้งสองคนมีความสุขรักกันอย่างดุดดื่ม แต่อนิจจา อีกไม่กี่ปีข้างหน้า สาวคนนี้จะหลงไปกับหนุ่มสายกู่ พร้อมลูกสาวลูกชายวัยน่ารัก ต้องเผชิญกับความทุกข์อย่างแสนสาหัส

การใช้หนี้ดอกเบี้ยยำนวนมหาศาลที่เกิดจากการกู้ ทำให้ครอบครัวเกิดความขัดสน มีรายได้ไม่เพียงพอที่จะจัดหาการศึกษาที่ดีให้ลูก...นั่นคือ น้ำผึ้งริมทะเลของพ่อและแม่ในวันนั้น กลับกลายเป็นยาพิษที่บั่นทอนอนาคตของลูกในวันนี้...เพราะโลกนี้ไม่มีอะไรฟรี...ดังฟรีดแมน..ปรมาจารย์ด้านเศรษฐศาสตร์...ได้สั่งระฆังเตือนไว้...